XV. évfolyam 39. szám. Ára: 1 forint 1959. szeptember 24.

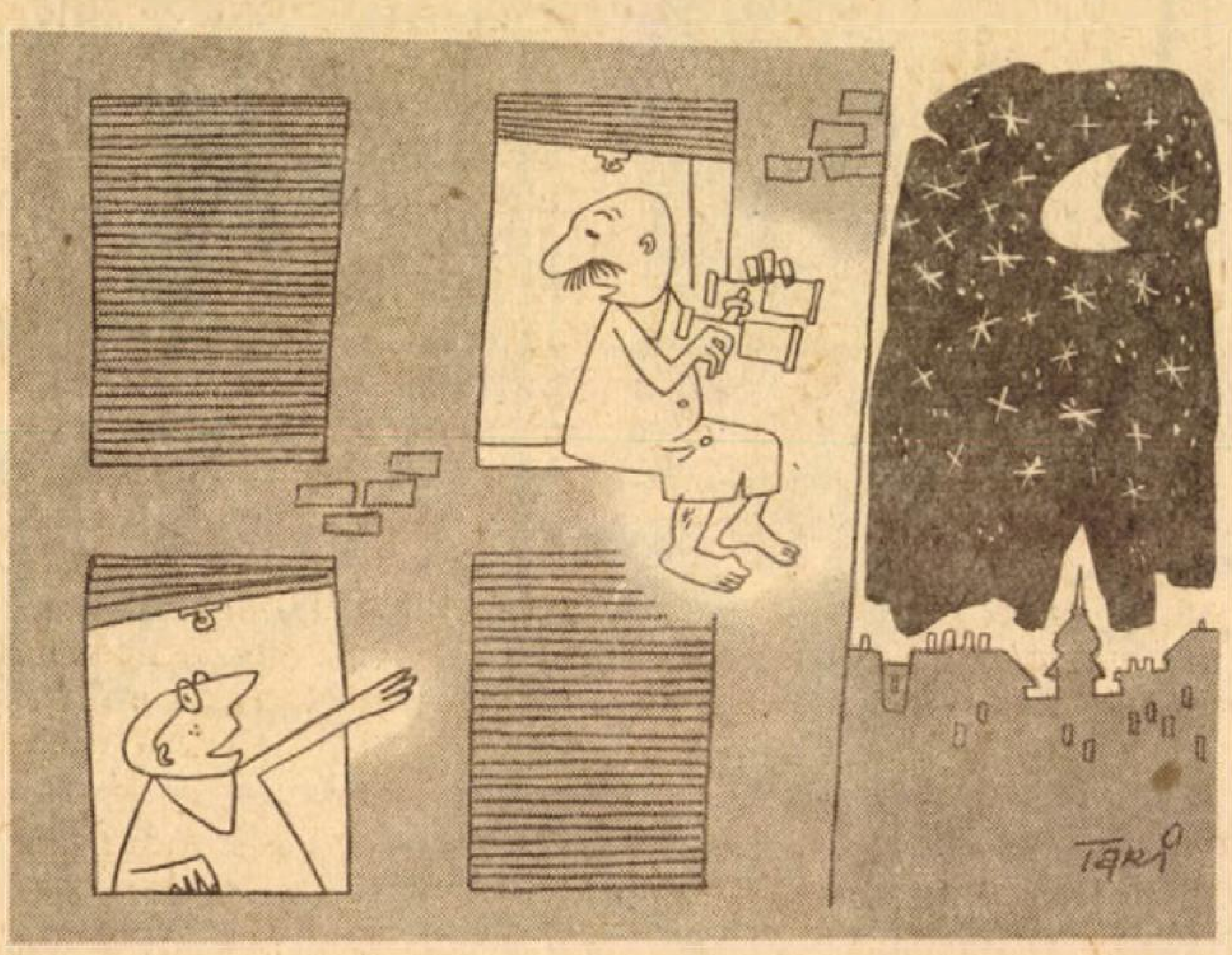
Pusztai Pál rajza

— Hát maga mit keres itt?
— Kérem szépen, pesti lakó vagyok, ide küldtek a házkezelőségtől...

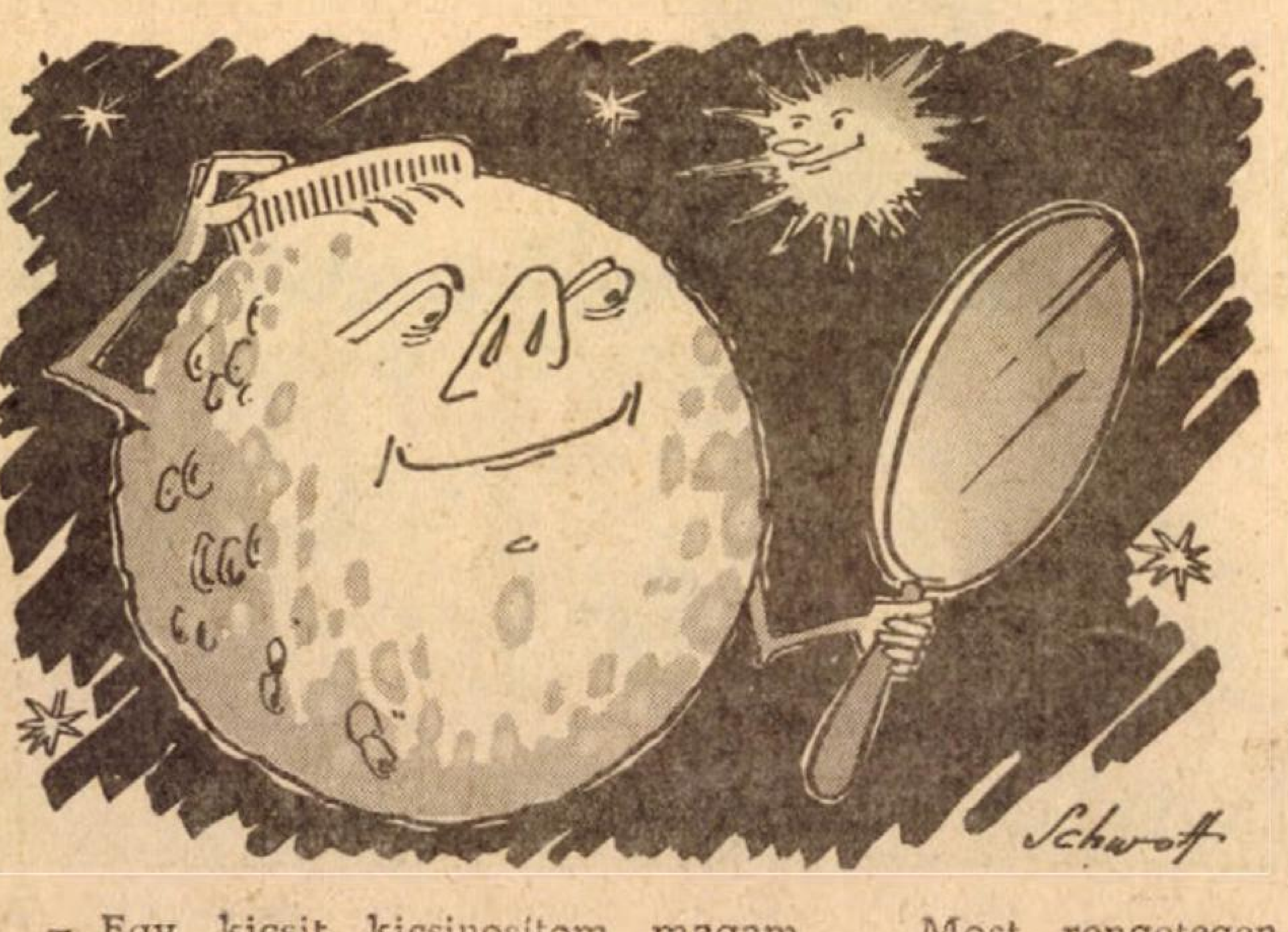
HOLD-ROVATUNK

Iván: Most te következel, Jim!

– Mit néz, Kovács szomszéd? A rakéta már régen a Holdba ért!
– Tudom, de ha már itt ülök, megvárom a következőt...

– Egy kicsit kicsinosítom magam... Most rengetegen fényképeznek...

BESZÉLGETÉS A MEGÁLLÓNÁL

A 19-es autóbusz arról nevezetes, hogy ritka időközökben jár, sokáig kell érkezésére várni. Nos, én is lestem a tizenkilencest és így akaratlanul fültanúja voltam két férfi beszélgetésének. Az űrrakéta, a Hold meghódítása volt a téma.

– Kérlek – mondta halkan az egyik és lopva körülnézett, hogy kik hallhatják meg szavait, én ma reggel fogtam a Szabad Európát. Tudományosan beszéltek az űrrakétáról és megállapították, hogy nem volt kunszt fellőni. A technikához értő ember előtt tulajdonképpen semmiség az egész. Gyerekjáték. Smafu.

– Pontosan ez az én véleményem is. Szerintem nehezebb a céllövöldében a kis mozgó tojást eltalálni. Pisztollyal. Az még senkinek sem sikerült. Elvégre a Hold jó nagy célpont! Pláne, ha telihold van! Manapság a telihold különösen nagy.

– Ezt mondta a Szabad Európa is! Az a mesterséges csóva pedig semmi. Gyerekjáték. Smafu. Ha van nátriumfelhő, akkor ki lehet bocsátani és kész a csóva. Csóvát a legszimplább nátrium is tud csinálni.

– Nem mondom, ha embert tudtak volna fellőni a Holdba!

– Azt majd az amerikaiak fogják először megcsinálni. Beszéltem egy szakértővel, aki megmagyarázta nekem, hogy Amerika autóipara első helyen áll és a General Motors fékjei a legjobbak az egész világon. Na már most, tekintve, hogy az embernek a Holdra való leszállása az űrrakéta fékezőberendezésének tökéletesítésétől függ, jó fékre van szükség. Ki gyártja a legjobb fékeket? Na ugye? Tehát tiszta dolog, hogy amerikai lesz az első ember, aki a Holdba ér.

– Vagy angol. Esetleg francia.

– Hát persze. Legyek őszinte? A Holdat el tudja találni akármelyik texasi cowboy, ha megfelelő műszereket kap. Tudod, hogy céloznak a texasi cowboyok? Ccc! Még holdfogyatkozáskor is beletalálnának a Hold közepébe. Csukott szemmel, fejen állva is.

– Hja, Texas, az Texas. Az Amerika!

– Jelzem, van egy jobb tippem is.

– Éspedig?

– Amit a Brezovinszky csinál. Ő egyszerűen nem hiszi el az egészet. Azt mondja, nem is igaz.

– Ez marhaság. Hiszen még a Szabad Európa is arról beszélt, hogy az űrrakéta a Holdba jutott.

– Amikor a Szabad Európa így beszél, nem kell hallgatni.

Ekkor a beszélgetők körülnéztek s mert az volt az érzésük, hogy az egyik várakozó görbe szemmel néz rájuk, a második kozmikus sebességgel elhagyták a megállóhelyet.

Palásti László

A mindenható és a világmindenség

Az American Mercury című újság azért nyugtalankodik, hogy nem zavarják-e a szputnyikok a mindenhatót, nem illetlen dolog-e hogy egyes tudósok behatolnak a mindenható hatáskörébe eső mennyei szférákba? A cikk címe: „Nem szegül-e szembe a kozmikus terek meghódítása a mindenható akaratával?"

Hát ezek a kérdések nem hagyják aludni az American Mercury szerkesztőségét:

„Kiimádkoztuk-e az isten akaratát ahhoz, hogy a Holdba hatoljunk?"

„Van-e bibliai alapja annak a törekvésünknek, hogy behatoljunk a világmindenség titkaiba?"

„Ha az égi térség az isten birodalma, van-e erkölcsi jogunk arra, hogy belé hatoljunk?"

Egy Joyce Johnes nevű újságírónőnek adták a megbízatást, hogy meginterjúvoljon néhány tudóst és megmagyarázza a tudomány és az úristen kölcsönös viszonyát. Itt van például egy kérdés, melyet German Obertnek adott fel:

– Érzi-e ön, hogy a mindenható személyesen vezeti tudományos munkájában?

A tudós udvarias ember és nem akarja megsérteni a hölgyet. Mindazonáltal nem minden humor nélkül igyekszik elhárítani a kérést s így magyarázza:

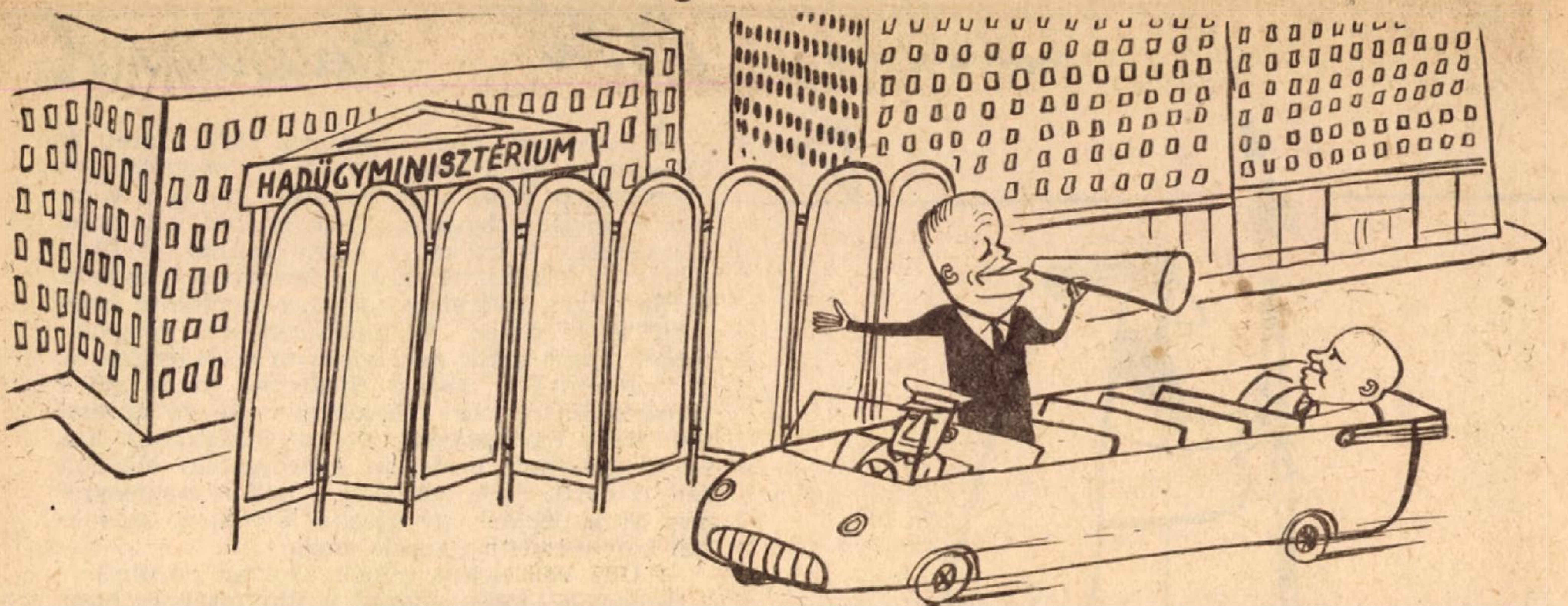
– Nnoigen, japersze, az eszméknek valahogy be kell jutniuk az ember fejébe és mondja már, miért ne jöhetnének az istentől?

Egy sereg hasonló válasz alapján az újság azt az örvendetes következtetést vonja le, hogy a kozmikus térség kutatása n e m mond ellent a mindenható akaratának... Amen!

(A moszkvai Krokodilból fordította: Pogonyi Antal)

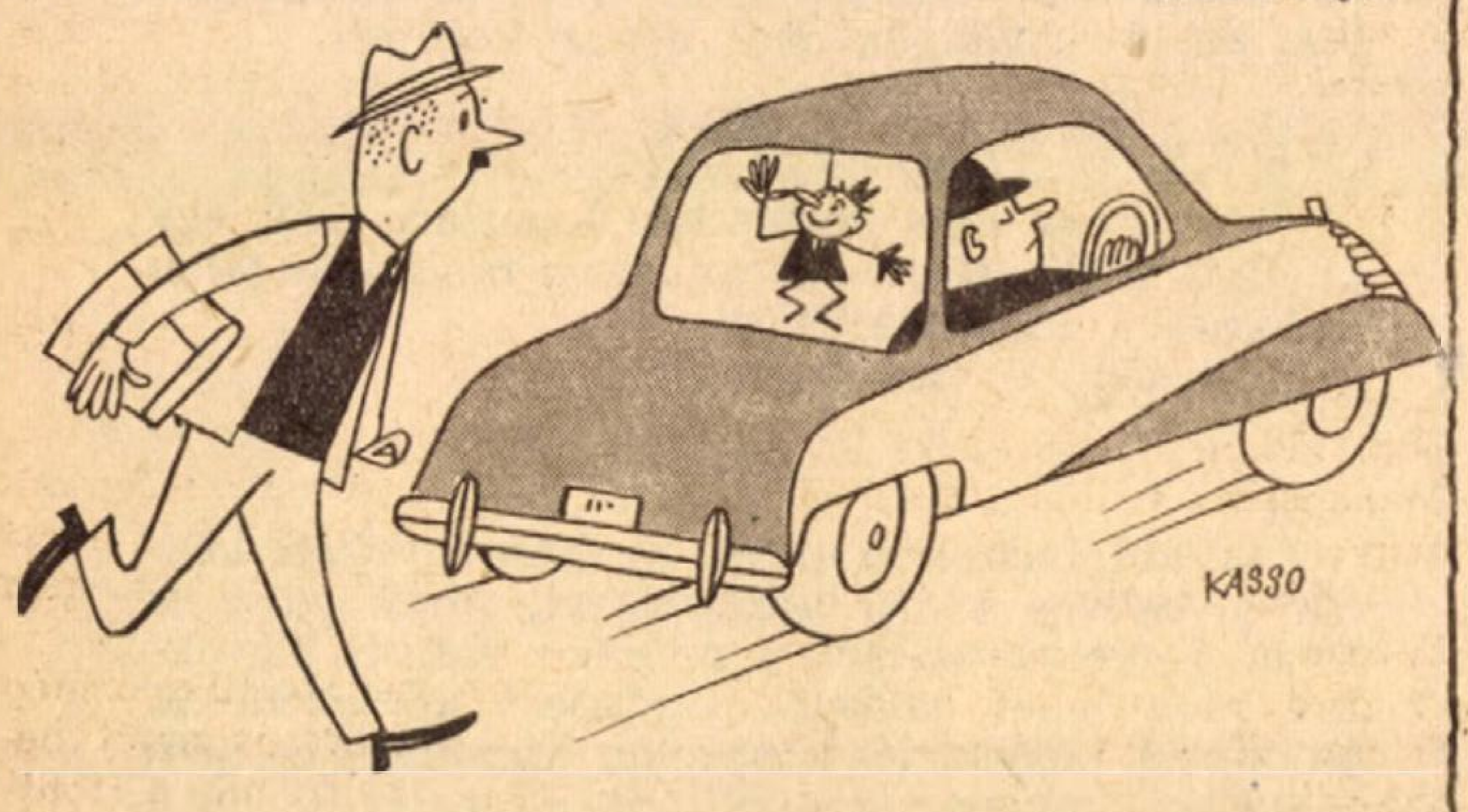
Washingtoni városnézés

Várnai György rajza

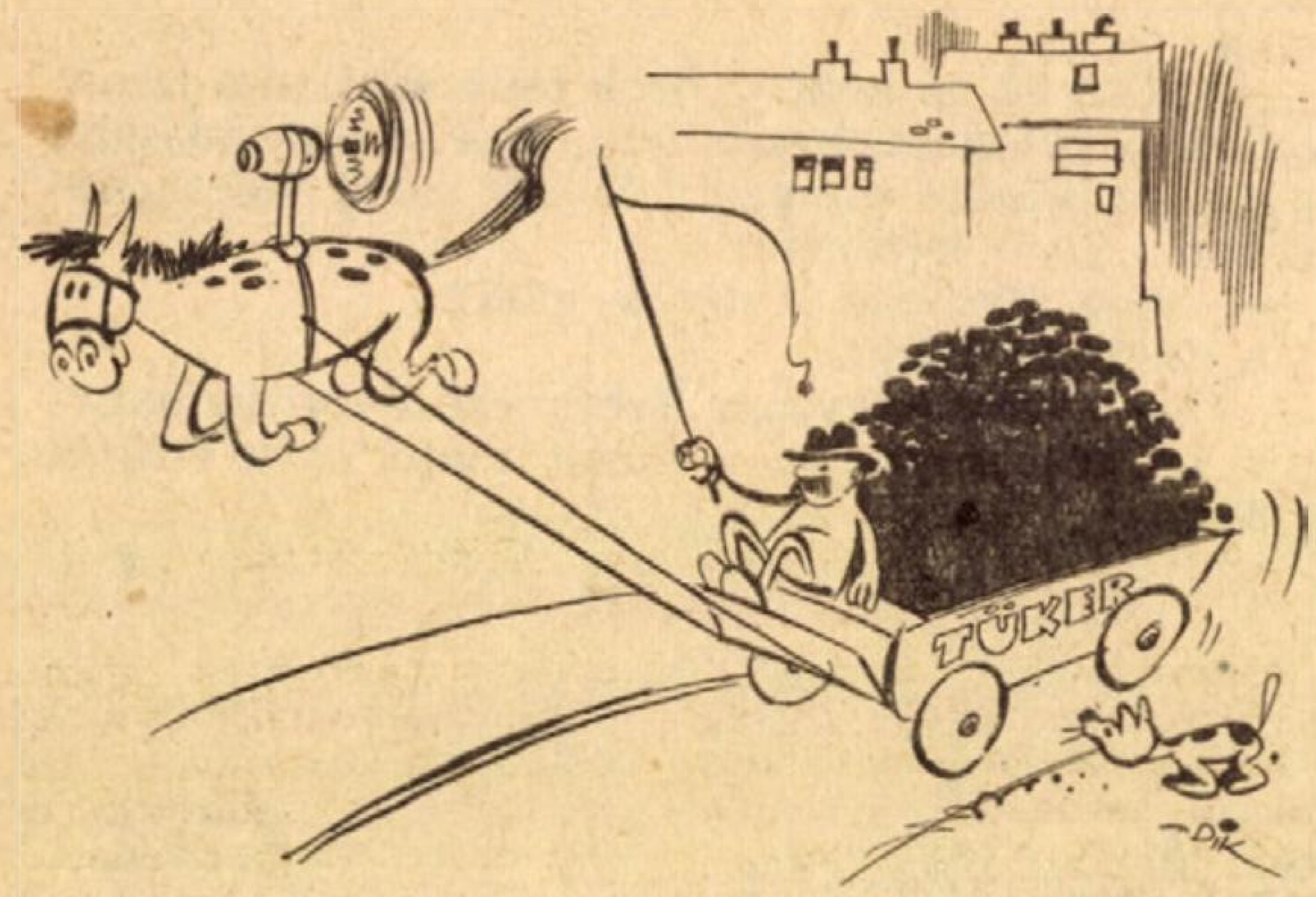
Gúnyos kocsitulajdonos

Kasso rajza

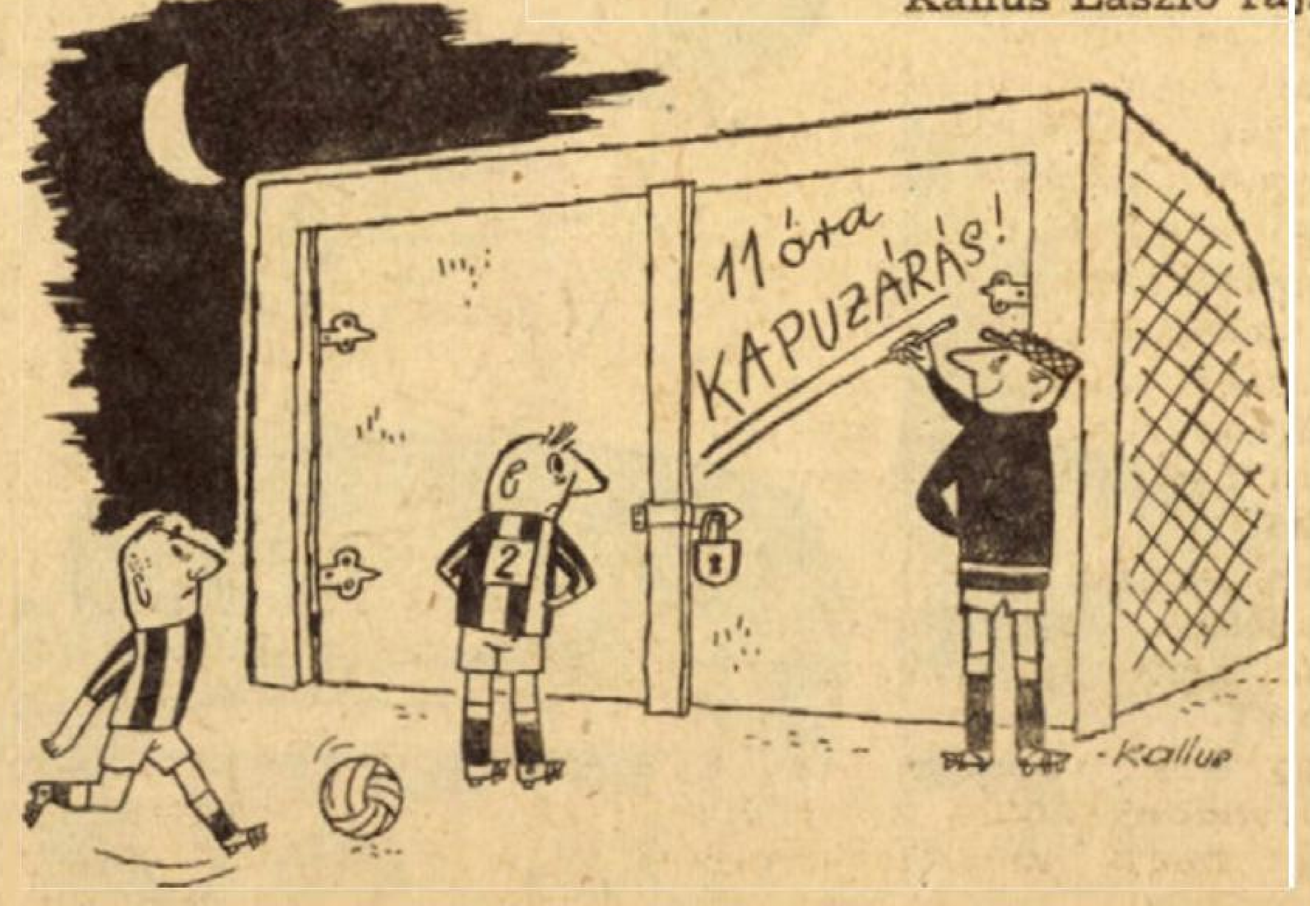
Modern idők

Sajdik Ferenc rajza

Furfangos kapus egy esti mérkőzésen

Kallus László rajza

Sajtóértekezlet Párizsban

Art Buchwald, az ismert amerikai humorista még akkor írta ezt a cikket a New York Herald Tribune számára, amikor Eisenhower elnök Párizsban járt. A kitalált sajtóértekezlet, amely sikerült karikatúrája a nyugati újságírás egyes kirívó jellegzetességeinek, nem is olyan kitalált... Szereplők: James Hagerty, a Fehér Ház sajtófőnöke és újságírók.

Sajtófőnök: Bocsánat, uram, a késésért, de éppen most jöttem az elnöktől és de Gaulle tábornoktól, akik együtt ebédeltek, és néhány fontos bejelentésem van. Mindenekelőtt az elnök és de Gaulle tábornok megegyezett abban, hogy az atomtitkok közös...

Újságíró: Mielőtt tovább mennél, Jim, mondd meg, mit ettek ebédre?

Sajtófőnök: Azt nem tudom, ellenben egy egészen nagyjelentőségű új politikai...

Újságíró: Leves lehetett az első fogás?

Sajtófőnök: Valószínűleg. Uraim, az elnök ebéd közben kapott egy üzenetet Adenauer kanc...

Újságíró: Erőleves lehetett vagy ragu?

Sajtófőnök: Sajnos, nem figyeltem. Szóval ebéd közben Norstad tábornok, a NATO főparancsnoka egy igen érdekes bejelentést...

Újságíró: Bocsánat a félbeszakításért, de nem szeretek hasból írni. Hal következett?

Sajtófőnök: Erre vonatkozólag semmit sem tudok mondani. Viszont a szovjet miniszterelnök washingtoni utazásával kapcsolatosa...

Újságíró: Szóval találgathatunk, hogy hal volt-e, vagy hús? És azt hiszem, a sajtónak joga van megkérdezni azt is, hogy milyen bort tálaltak az ebédhez!

Sajtófőnök: Sajnos, erre vonatkozólag sem tudok felvilágosítást adni. Viszont a berlini helyzet minden mozzanatát...

Újságíró: Legalább azt mondja meg, hogy nézett ki az elnök ebéd közben?

Sajtófőnök: Uraim, önök évek óta ismernek, s tudják, hogy soha semmiféle tájékoztatást nem adtam az elnök egészségi állapotáról. Nekem a fontos politikai kérdésekről kell tájékoztatnom önöket.

Újságíró: Ez mindennek a teteje. Uraim, mehetünk.

Sajtófőnök (a két megmaradt újságíróhoz): Tulajdonképpen más mondanivalóm nincs is. Hat órakor újra tartok sajtóértekezletet, miután Eisenhower találkozott...

Újságíró: Köszönjük, sajtófőnök úr, nekünk ez teljesen elegendő.

Art Buchwald

KÖSZÖNTŐ

Vége van a nyárnak, elég volt már, elég
Strand, szúnyog, napszúrás, tökfőzelék ebéd,
Balaton, vitorlás, könnyű nyári sportok,
Örömmel búcsúzom ingkabátok, shortok.
Ólomszínű égből eső, hullj a nyakba,
Elő a szekrényből kalap, svájci sapka,
Ballonkabát, lóden, régi jó felöltő,
Miért zeng az őszről bús verset a költő?
Ó, Hozsanna néktek, dermedt őszi napok
Köszöntelek... én a ruhatáros vagyok!

g. sz.

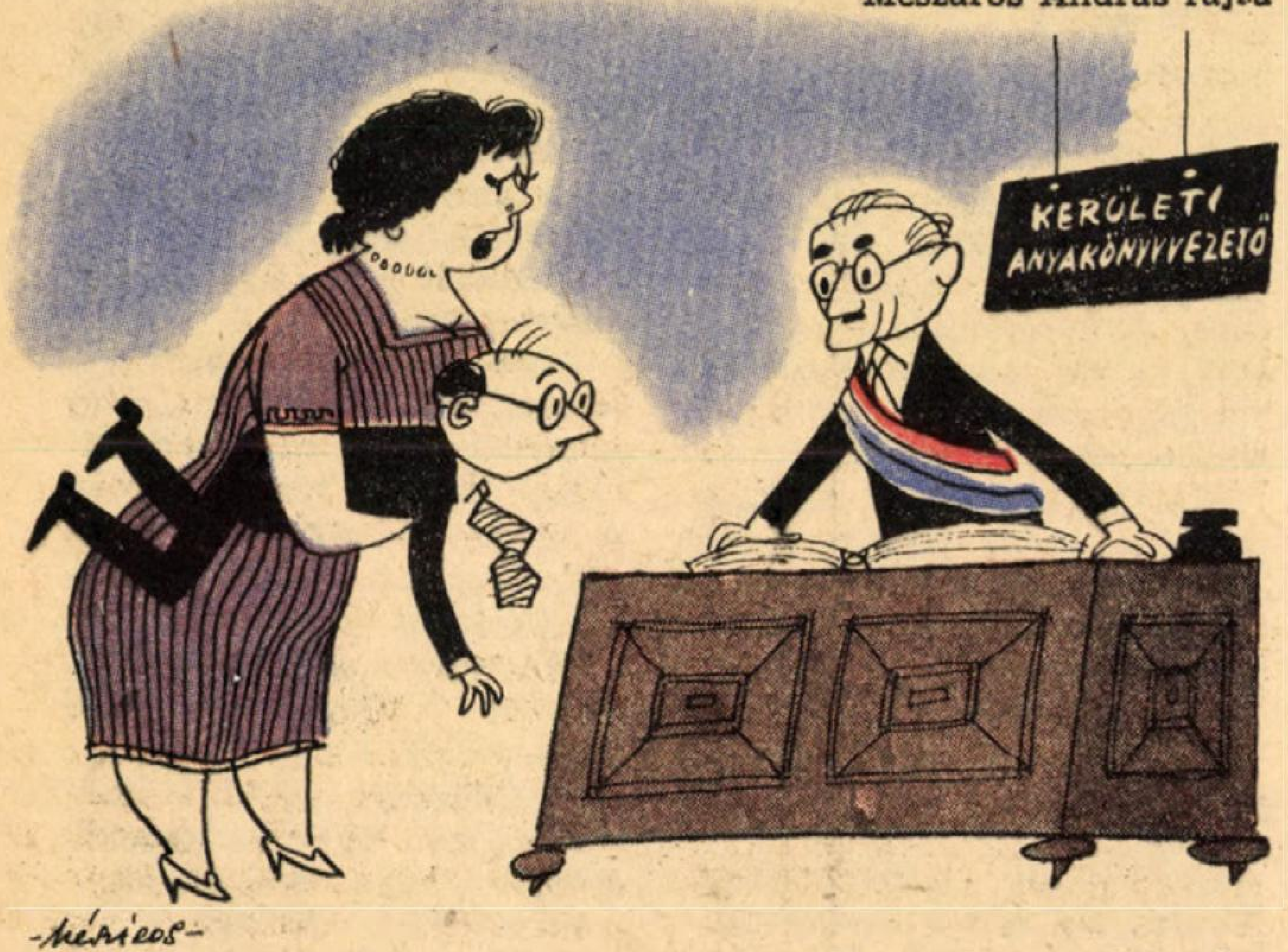
A Szaharában

Várnai György rajza

Tipikus nő...

Mészáros András rajza

– Kérem, azért hoztam vissza, mert három hónap alatt teljesen elromlott...

Pesti tudósítónktól

Valamelyik nap alkalmam volt látni az Odüsszeusz című olasz filmet, és megnyugodva állapítottam meg, hogy helytelen dolog a filmírás válságáról beszélni. Csak ki kell választani a megfelelő szerzőket, s máris vannak jó filmtémák. A túlzásoktól, persze, tartózkodni kellene. A film végén a vérengzés olyan nagyméretű, hogy derültségbe fullad. A házasságkötések történelmében ennyi kérőt még sohasem mészároltak le. A dramaturgok, akiket Homérosz mellé adtak társszerzőként, nem mérsékelték eléggé az eredeti mese barbárságait. Ne csodálkozzanak hát, ha a túlhajtott borzalom kuncogásban oldódott fel. A derűt csak fokozták a tréfás megjegyzések. Mint például egy bácsi a következő szavakkal kárörvendett a kérők sorsán:

— Úgy kell nekik, minek akartak nősülni!

Nekem különben tetszett a film, csak az boszszantott, hogy Odüsszeusz olyan könnyen elbánt Antinoosszal, akit Anthony Quinn játszott. Quinn alakította „Az országúton"-ban Zampanot, az erőművészt. Zampano ne tudta volna kifeszíteni azt a nyavalyás íjat? Ugyan kérem!

*

Igaz, hogy nem kertes ház kapuján, csak egy emeleti lakás ajtaján láttam ezt a táblát, de talán érdemes a megörökítésre:

„Vigyázat, a cica karmol!"

*

Az autóbuszokon most hirdetményeken közlik a kedves utazó közönséggel, hogy előre is lehet jegyeket váltani, s az előre váltott jegyekkel meg lehet javítani Budapest közlekedését. Budapest közlekedését nyilván kocsikkal és nem jegyekkel lehetne megjavítani, de az is jó, ha a kalauz munkáján lehet könnyíteni. És közlekedésünk új színfoltját jelenti, ha majd az autóbuszjegyárudákban meg-megkérdezik:

— Milyen az elővétel?

*

A férfi és nő közötti örök harc szelleme izzott abban a rövid párbeszédben, amely egy idősebb házaspár között hangzott el egy mozi előcsarnokában. A nő kérdezte:

— Nem hagytad égve a gázt?

A férfi bólintott:

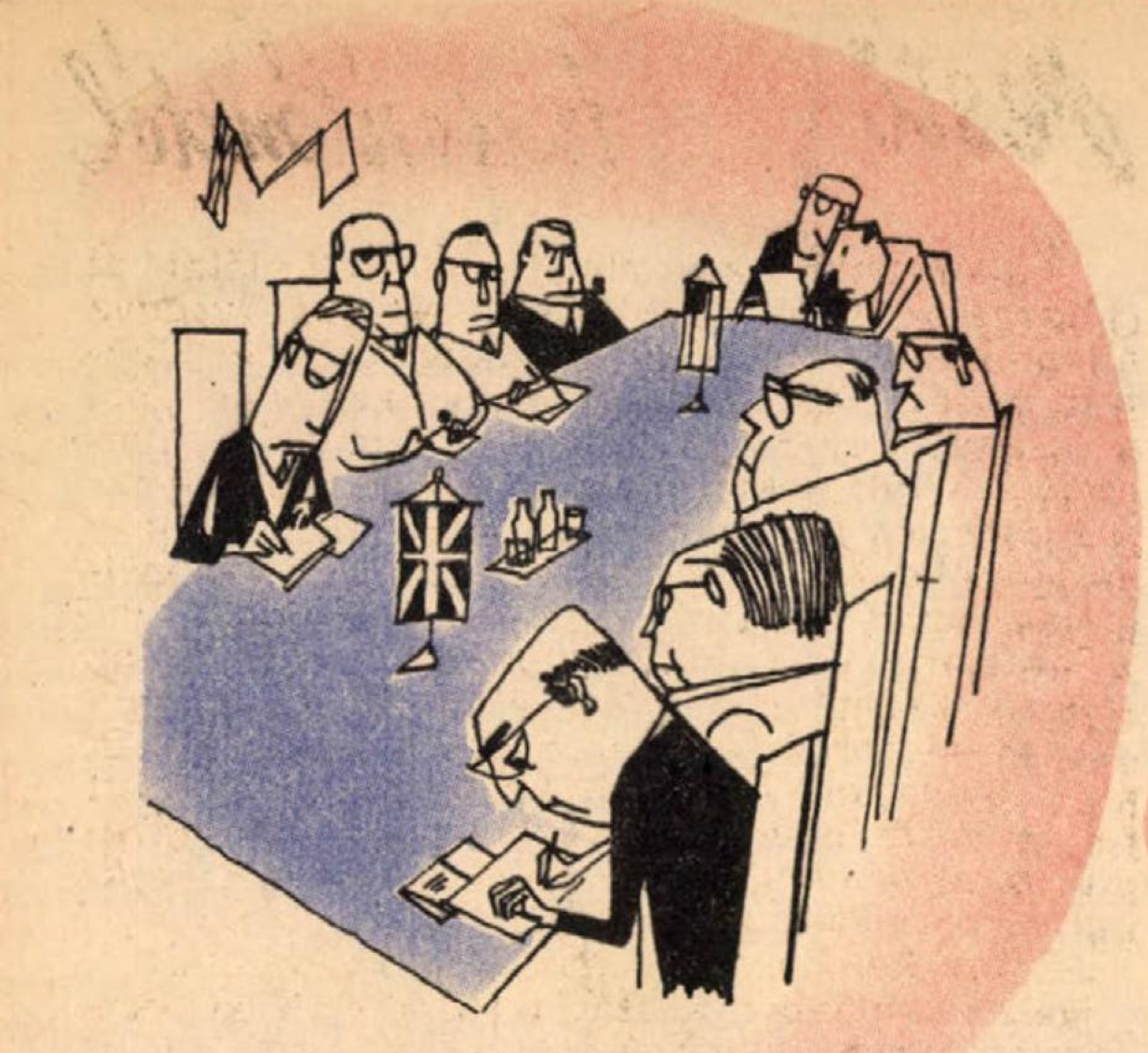
— De nyitva hagytam. Szerencsére nyitva hagytam az erkélyajtót is, a huzat majd csak elfújja a tüzet.

f. l.

Államközi kereskedelmi tárgyalások

Szür-Szabó József rajza

Nagyban

Kicsinyben

Két felvonás között

Pusztai Pál rajza

– Mondja, asszonyom, mit szól a mai színházi estéhez?
– Nagyszerűek a ruhák, remekek a frizurák és csodálatosak a kalapok!

A humor könyvéből

EGRESSY GÁBOR, a neves színművész, Szeged város kormánybiztosa volt egy ideig. Ekkor történt, hogy miközben lángoló szónoklatot intézett Szeged népéhez, egy hallgatója így szólt a körülötte állókhoz:

– Meglátjátok, hogy mindjárt meg fog halni!

– Miért? – kérdezték meglepődve a körülállók.

– Mert én láttam őt Pesten is, a színházban – magyarázta a polgár –, s amikor enynyi tűzzel beszélt, rendesen meghalt, még a függönyt is le kellett engedni!

•

KOMLÓS VILMOSRÓL, nemrég elhunyt kitűnő komikusunkról sok kedves történet emlékezik meg. Egy alkalommal művész-barátaival üldögélt törzs-kávéházában, midőn Peti Sándor keresni kezdte újonnan vásárolt drága, sötétkék kalapját. Hosszas kutatás után felfedezte kalapját. Komlós ült rajta. Rémülten szólt Komlósra:

– Vilikém, az új kalapomon ülsz!

– Na és? – kérdezte Komlós csodálkozva –, már el akarsz menni?

•

HORTI SÁNDOR, az egykor közkedvelt komikus egy este betévedt a kabaréba, ahol kiváló művészek léptek föl. Sziklai József, aki szintén szerepelt a műsorban, megkérdezte tőle:

– Melyik szám volt a legkifogástalanabb?

– Nekem őszintén szólva – felelte Horti – minden szám tetszett, de a legkifogástalanabb – ha nem haragszol meg – mégis a ruhatári szám volt...

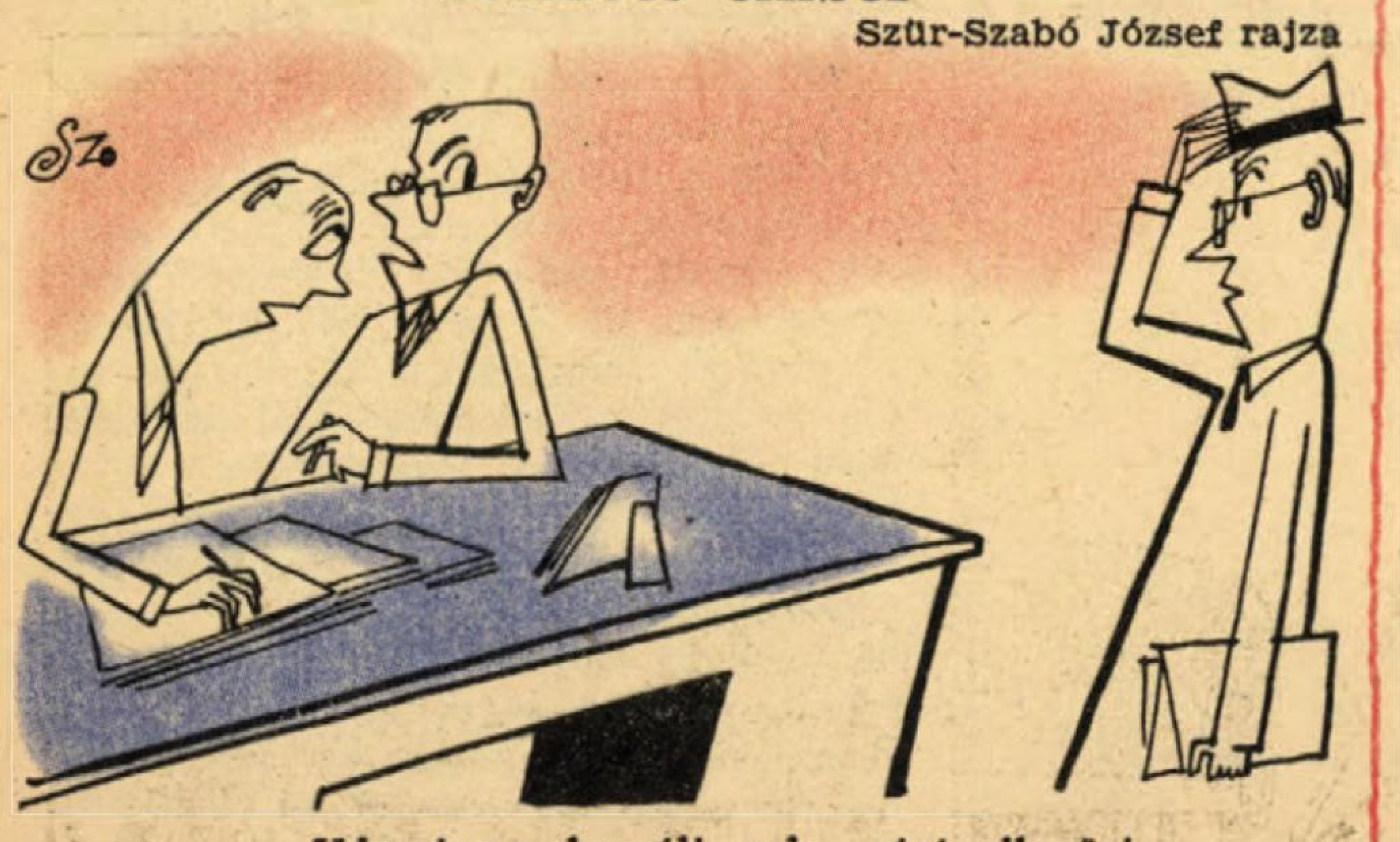
•

MAGYAR MANNHEIMER GUSZTÁV, a kiváló magyar festőművész és Ernst Lajos, az Ernst Múzeum egykori igazgatója, műtörténész, ugratták egymást, hogy melyik fogja majd túlélni a másikat.

– Biztosan te élsz majd túl engem – mondta Mannheimer – hogy a síromon lefényképeztethessed magadat...

Gerinces ember

Szür-Szabó József rajza

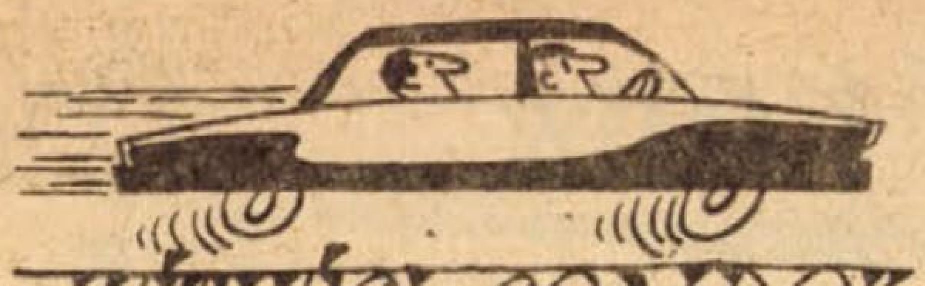
– Udvariasan beszélj vele, népi ellenőr!
– Nálam nincs kivételezés!

Házhoz szállítják az évi burgonya- és hagymaszükségletet

Sándor Károly rajza

– Kedves vevőinknek egész évre előre elkészítettük a hagymás resztelt krumplit!...

HÉTVÉGI GONDOK

Kezdetben, amikor egész baráti körömben csak egy ember mondhatott magáénak saját személygépkocsit, mi kocsinkívüliek meglehetősen hátrányos helyzetben voltunk. Elejthettünk ugyan hét közben egy-egy gyengéd célzást, hogy: „nem is tudom, mit csináljak vasárnap", vagy: „de szép is ilyenkor a Mátra", de nyíltan felajánlkozni az útitársjelöltek nagy száma miatt nem volt ildomos. Azokban a nehéz időkben a gépkocsitulajdonos még válogathatott. Azt vitte magával, aki néma odaadással hallgatta végig a bámulatos vezetői lélekjelenlétéről szóló történeteket, aki ízesebb magával hozott falatokkal kedveskedett az ebédnél, vagy aki jobb vicceket mesélt útközben. Ha nagy ritkán rám sugárzott a motorizált jóindulat, igyekeztem kitenni magamért. Egy-egy merészen vett kanyar után elragadtatott kis indulatszavakban törtem ki, ha letáboroztunk én faragtam szalonnasütéshez a nyársakat, pedig ki nem álom a sült szalonnát. Indulás előtt virágot helyeztem el a kocsi kis vázájába és bárhol álltunk meg, külön e célra magammal hordozott törlőruhával estem neki, sűrű rálehelgetések közben, a gép testére tapadt porszemeknek.

Mindez már a múlté! Ahogy egyre rohamosabb ütemben szaporodott a magántulajdonban üzemelt gépjárművek száma, annál öntudatosabb lettem. Amikor egyetlen hétvégén három kocsitulajdonos is igényt tartott személyemre, rádöbbentem arra, hogy milyen komoly értéket képviselek útitársi minőségemben. Magatartásom ennek következtében alapvetően megváltozott. Olyan csacska ajánlatokra, hogy „ruccanjunk ki a Határ-csárdába egy halászlére", csak elnézően mosolygok. Hosszabb kirándulások esetén elvárom az útirányra, a látnivalókra és a vendéglátóipari viszonyokra vonatkozó előzetes tájékoztatást. Mert akárhová nem megyek! Hogyisne! Most már tudom, hogy a gépkocsitulajdonos számára nélkülözhetetlen vagyok. A kiszolgáltatottságom idején végzett szorgos megfigyelések meggyőztek arról, hogy neki a legszebb kilátás, a legzöldebb erdő és a legkékebb víz is csak akkor ér valamit, ha nekem is mutogathatja! Ha sebességváltás nélkül, simán fut fel kocsija a meredekre, ezt csak akkor élvezi igazán, ha a dicséretet az én arcomról olvashatja le. Éppen ezért mértéktartóan, mondhatnám fukarul bánok az elismeréssel. És a meghívások terén is rendet fogok teremteni. A múltkor is könnyelműen elfogadtam egy nagymarosi meghívást és másnap tálcán hozták a Bükköt, Lillafüreddel kombinálva. Többé nem hagyom magam lerohanni, a beérkezett felkérések mérlegeléséhez időre van szükségem. Éppen ezért közhírré teszem, hogy hétvégi autókirándulásokra meghívást csütörtök délig bezárólag fogadok el. Most még könnyen beszélek, tehetem. De rossz rá gondolni, hogy mi lesz akkor, ha majd nekem is lesz kocsim!

Halász Gyula

A diadalmas vadász

Válóperes bírónál

Induló

Angyalka

Gondzsák Oszkár méltán pályázhatott volna a legjobb nagybácsi, unokaöcs, házbizalmi és fiú címre. A felsorolásból csupán azért maradt ki a „legjobb férj" mert még nem házasodott meg.

Viszont a „legjobb férj" hiánya és a „legjobb fiú" jelenléte között szoros összefüggés áll fönn. Gondzsák ugyanis együtt lakott anyjával és így csak olyan lányt óhajtott feleségül venni, aki elnyeri anyja tetszését is. S ez mindmáig nem sikerült. Pedig Oszkár elég sűrű időközökben vonszolta elé szíve legújabb választottját, de mindhiába...

Gondzsák veszedelmesen közeledett azokhoz az évekhez, melyeket legszebb férfikornak neveznek. És még mindig nem talált megfelelő feleséget.

Mindezekből kifolyólag borúsan sétált történetünk estéjén a nagykörúton és bár búbánatos, de szakértői szemmel nézegette a lenge fruskákat. Hát bizony-bizony, egy ilyen 18–19 éveset már el sem vehetne. Legföljebb egy húszesztendős lány illene hozzá.

Méla tűnődését egy hang zavarta meg:
– Ugyebár Gondzsák Oszkár? – Fölnézett. Hát egy szépséges szép leányzó állt előtte bűbájosan mosolyogva és kezét nyújtva: – Angyal vagyok – mutatkozott be, majd így szólt: – Magát keresem. Fentről küldtek.

Gondzsák természetesen rögtön a minisztériumra gondolt, hogy ott most éjnek-évadján e percben ismerték fel lángeszét és sürgősen Távol-Keletre óhajtják küldeni export-ügyekben, de a szépség folytatta:

– Az E-től H-ig terjedő dossziék felügyeletével megbízott osztályvezető főarkangyal az Ön kartotékjának átnézése után úgy találta, hogy sürgős operatív beavatkozásra van szükség. Én kaptam a megbízást az ügy lebonyolítására, mint házassági ügyekhez beosztott angyal.

Gondzsák jobban megnézte és ímé, felfedezte feje körül a diszkrét glóriát és két oldalán a szárnyat.

– És mi Angyal kartársnő megbízása?

– Miután mindkettőnk által ismert okokból a földi nők közül nem tudott feleséget választani, engem jelöltek e célra.

Képzelhetjük milyen boldogan vitte Gondzsák anyjához az Angyalt, akit is úgy mutatott be, mint kolléganőjét.

Az ősz matróna épp kissé gyöngélkedet, ezért se takarítani, se főzni nem tudott aznap. Az Angyal öt perc alatt csirkepapikásból, diós és csokoládétortából álló ízes vacsorát főzött pusztán lisztből és vízből, majd további tíz perc alatt beeresztette, felvikszolta, kiszidolozta és felporszívózta a lakást. Végül hárfa, zongora, hegedű, oboa és klarinétjátékkal szórakoztatta el az idős hölgyet, hozzá gyönyörűen csengő tenor, alt, basszus és szoprán hangon énekelve. Végül eltáncolt néhány balettszámot, majd olyan puha ágyat vetve, hogy Gondzsák néni úgy érezte magát, mint a felhőkön ringatózna – ellebegett.

– Ehhez a lányhoz mit szól mama? – kérdezte Oszkár ragyogva.

Gondzsák néni finoman elmosolyodott:
– Hát fiacskám, azért ez sem angyal...

Kertész Magda

Sándor Károly: KÉPES BESZÁMOLÓ A ZSENNYEI KÉPZŐMŰVÉSZ-SZÍNMŰVÉSZ TALÁLKOZÓRÓL

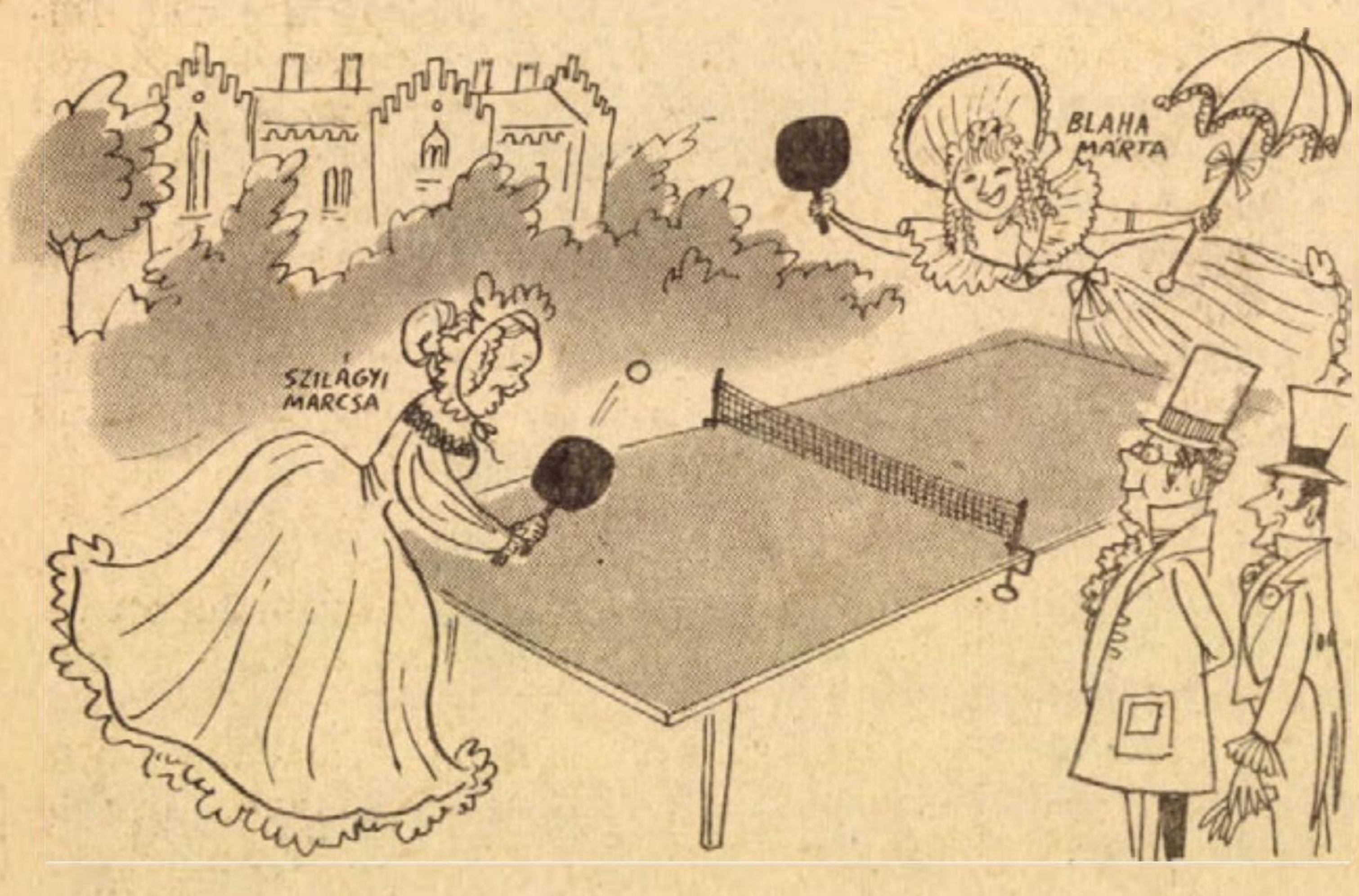
Megérkezés előtt: gyors öltözködés a bokrok mögött.

A színművészek nagysikerű bemutatót tartottak ...

... amit a képzőművészeknek így kellett volna viszonozniok ...

Műsoron kívül: Tschöll mama és Hédi vidám ping-pong meccse.

A képzőművészek stílszerű, dalos búcsúja.

PILLANATKÉPEK

Szegény gazdag

Két férfi vitatkozik egymással. Mondjuk Kovácsnak és Kissnek hívják őket.

Azt mondja a Kovács:

– Borzalmas nehéz az élet. Mesélhetnek nekem itt az újságok, hogy életszínvonal így, életszínvonal úgy. Ez csak propaganda. Tudja maga, hogy hogyan élnek például Svédországban? ...

– Nincs igaza, kérem. Én tudom, hogy vannak helyek, ahol jobban élnek, de azért nekünk sem lehet okunk panaszra. Minden jel arra mutat, hogy egyre szebb lesz az élet ... – érvel Kiss.

– Szebb a fenét. Egyre nehezebb. – pattog Kovács.

– Én meg vagyok elégedve – vallja Kiss.

– Én viszont kétségbe vagyok esve – mondja szomorúan Kovács és búcsúra nyújtja kezét.

Azzal odalép a járda mellett parkírozó Skodájához és életunt képpel beindítja a motort.

Kiss pedig vígan fütyürészve elindul hazafelé – gyalog.

A szalma

Boconkai nagyon szerette az italt és a nőket. Érthető, hogy majd kibújt a bőréből, mikor felesége közölte vele, hogy két hétre elutazik a mamához. Alig várta a napot, és szinte kitolta a vonatot az állomásról.

Néhány napig élte is világát. Széltében-hosszában udvarolt és nem is sikertelenül. De a negyedik nap már nem esett jól a mulatozás, az ötödik napon pedig ki sem mozdult otthonról. Egy hét után levelet írt a feleségének, hogy nem bírja nélküle, azonnal utazzék haza. Az asszony persze örömmel jött. Az állomáson tüzes csókkal üdvözölték egymást, de Boconkainak sürgősen el kellett mennie.

Aznap újra késő éjjel jött haza, kapatosan és rúzsos arccal. Persze hatalmas perpatvar lett az ügyből, de Boconkai boldog volt.

Élete visszazökkent a megszokott kerékvágásba.

Ősz

apró igazságok

Hódolsz a könyvgyűjtés szenvedélyének — az utolsó filléremig.

*

Miért panaszkodsz szüntelenül? Nem az élet sivár, te vagy szürke, barátom.

*

Elbeszélésed olyan unalmas, hogy ha a templomban olvasnád fel, az örökmécs is elaludna.

*

Nincs szánalomra méltóbb annál, aki pusztán a fizetésért lép színpadra; legfeljebb a közönsége.

*

A bátorság: diploma a cselekvésre.

*

Aki a vitában nem érvekkel akar győzni, hanem tekintélyekre hivatkozik, az nem az igazságért harcol, hanem elvhűségét igyekszik igazolni.

*

A birtoklás többet ér a tulajdonjognál.

*

A hiúság a balgák büszkesége.

*

Az idén érdemes volt eljönnöm a cannes-i filmfesztiválra: a sós tengeri levegő jót tett a garathurutomnak.

E. Kovács Kálmán

A. Matvejev

A BÁTOR KRITIKUS

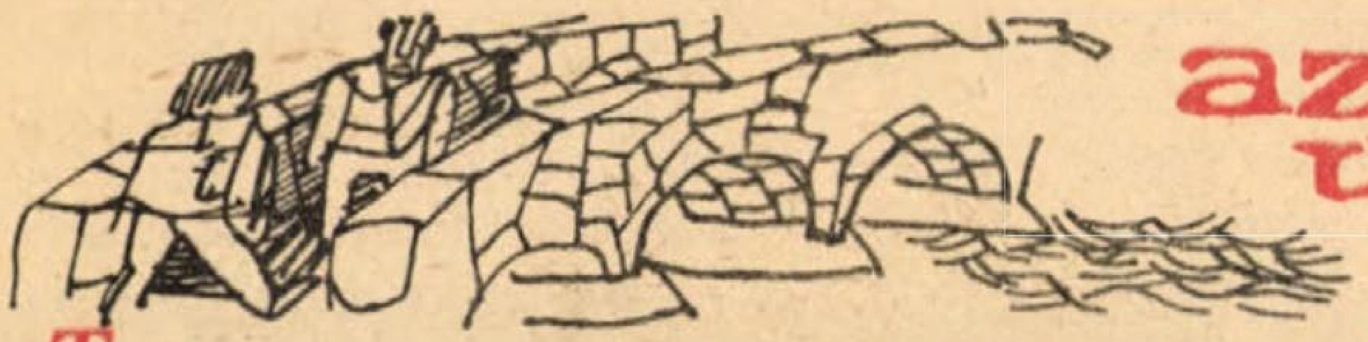

Bírált mindenkit nyakrafőre,
dorongolt árkon-bokron át.
De gyáván meglapult a dőre,
ha neje szórt rá kritikát.

(Fordította: P. A.)

Ilyen gyufa-címke már van. Ezek következnek…

az új koldus

Titkolni igyekezett, de csak meglátszott rajta: újszegény volt. Még érzett rajta burzsoá-eredete, kissé nagyképű volt és túlzó. A kelleténél jobban kirakatba tette nyomorúságát: mocskos rongyai szinte hivalkodók voltak, tekintete feltűnően szánalomkeltő.

Szeretem ezt a hidat, amely mindkettőnket vendégül látott ezen az éjszakán. Kőhíd, mint Spanyolországban minden olyan híd, amely valamicskét ad magára. Undorodom a fémből épült hidaktól: kényelmetlenek, hidegek, könyörtelenek, szépérzékemet is sértik. Fémíveik alatt az ember nyugtalannak, kicsinek és feleslegesnek érzi magát. A barátságos kőpillér tövében azonban hajlamosak vagyunk arra, hogy egy kicsit nézegessük a csillagokat, elszívjunk egy csikket, és végül elégedetten szenderüljünk álomba. A kőpillér alá nem fúj be a szél, nem ver be az eső.

Egy rúgással figyelmeztettem ezt az alakot, hogy menjen kissé odább, mert a zsebembe akarok nyúlni a csikkért. Látszott a hólyagon, hogy megsértődött. Megvetőn nézett rám, nem is sejtette, hogy kivel került össze. Honnan is tudhatta, hogy családomban hét nemzedék óta űzik hivatásszerűen a koldulás mesterségét! Morgott valamit, én nem is feleltem, mert büszkeségem tiltja, hogy mindenféle jöttmenttel vitába ereszkedjem. Csak kiköptem.

Gyönyörűséggel szívtam a csikket, kibékültem az egész világmindenséggel. Mi, igazi koldusok, alapjában véve konzervatívok vagyunk. Tudjuk, hogy minden forradalom változást hoz — és mi nem óhajtjuk, hogy a dolgok megváltozzanak. Méghogy a társadalom valami szerszámot adjon a kezünkbe?! Helytelen lenne. Mi tudjuk, hogy koldusként nagy társadalmi küldetést teljesítünk: az emberek nekünk köszönhetik, hogy megismerhetik a könyörületes adakozás gyönyörűségeit. És hideg téli éjszakákon jobban megbecsülik meleg ágyukat, mert tudják, hogy én és kollégáim isten szabad ege alatt alszunk.

Ej, eltértem a tárgytól, ettől az alaktól. Kissé szórakozott ember vagyok. Ez a tulajdonságom egyszer majdnem odajuttatott, hogy munkát vehettem volna a nyakamba. Egy este, Kasztíliában, bezörgettem egy kapun, és a legszebb stílusban mondtam:

— Könyörüljetek egy szerencsétlenen, aki nem tudja megkeresni a mindennapi kenyerét.

Szép fiatal leány jelent meg a küszöbön. Én is fiatal voltam akkor még, és tavasz volt. Erőt vett rajtam a szórakozottság, és ahelyett, hogy hálásan elvettem volna a lány kezéből a darab kenyeret, beszélgetni kezdtem vele. Szó szót követett, végül alig tudtam kereketoldani, majdnem ott tartottak valami kisegítő munkára. Végül még a lányt feleségül vehettem volna.

De most már visszatérek az új koldushoz. Mint mondtam, derűsen szívtam a csikket. Közben a világ dolgain tűnődtem, meg is feledkeztem a jövevényről. Ő azonban hirtelen elémállt, és elegánsan hajlongott. Úgy látszik, közben valamelyik kollégа felvilágosíthatta, hogy ki is vagyok én, mert bocsánatkérő szavakat hebegett:

— Elnézést kérek… nem tudtam, hogy ön… igazán, annyi ember verődik össze ilyen helyen… szóval, nem akartam megsérteni…

Szegény ördög! Egy igazi koldus nem viselkedik így. Hagytam, hadd beszéljen, amíg győzi szusszal. Szánalomkeltő volt. És egy koldusnak olyan nehezére esik valakin szánakozni, hogy inkább adtam neki öt centimost, csak hagyjon békében.

Aztán felkeltem, átmentem a híd túlsó oldalára aludni. Nem tudtam tovább feküdni mellette, túlerős volt a szegényszaga ahhoz, hogy igazinak hatott volna.

Az ilyesmi vagy az ember veleszületett tulajdonsága, vagy hiába minden!

Rafael Azcona
(Spanyolból fordította Lányi Margit)

A smucig

– Már a harmadik csillagot hozza le nekem, de még egy szál virágot sem kaptam tőle! …

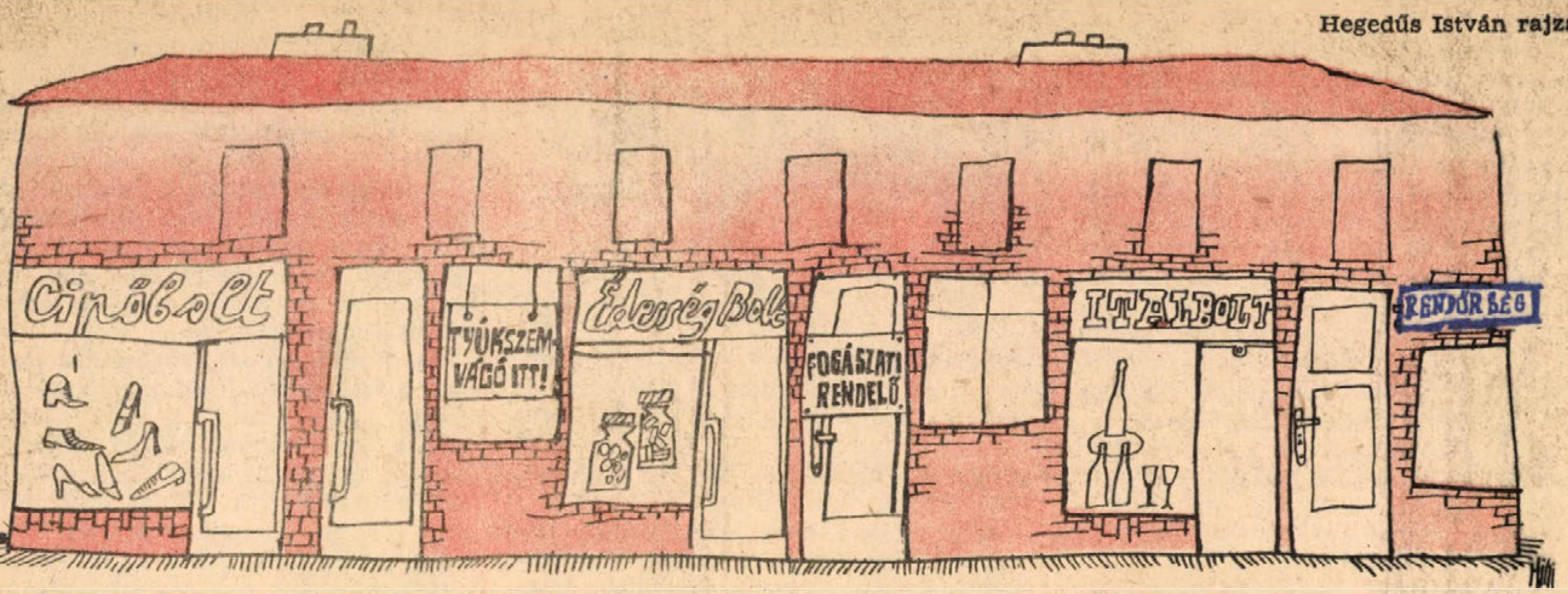
Fogas kérdés

– Bocsánat, ez a negyedik utca mindjárt balról?

Korszerű városrendezés

Hegedűs István rajza

KI MIBEN VÉTKEZETT

— Ami Dante Isteni Színjátékából kimaradt —

...A csillagtalan éjbe vitt utunk,
a sóhajokkal vemhes, bús pokolban;
szorongva néztem, hogy hová jutunk,

minden reménytől s fénytől elhagyottan.
De egyszerre egy óriási ház
bukkant elő az éjből valahonnan.

Míg ablakain a szél orgonáz,
kapuján túl a szem, ó, mit tapasztalt!
A látványtól a hideg is kiráz!

A lépcsőn föl-le több száz íróasztalt
és szekrényt vittek, miként a rabszolgák,
a lábuk alatt szinte reng az aszfalt,

s a falakat is ide-oda tolták
a nyögdécselő szegény emberek,
s amit felvittek, újra visszahozták!

Remegve kérdezém: — Jaj, kik ezek,
kik így kínlódnak itt a bútorokkal?
Felelt a Szellem: — Ó, gyenge kezek,

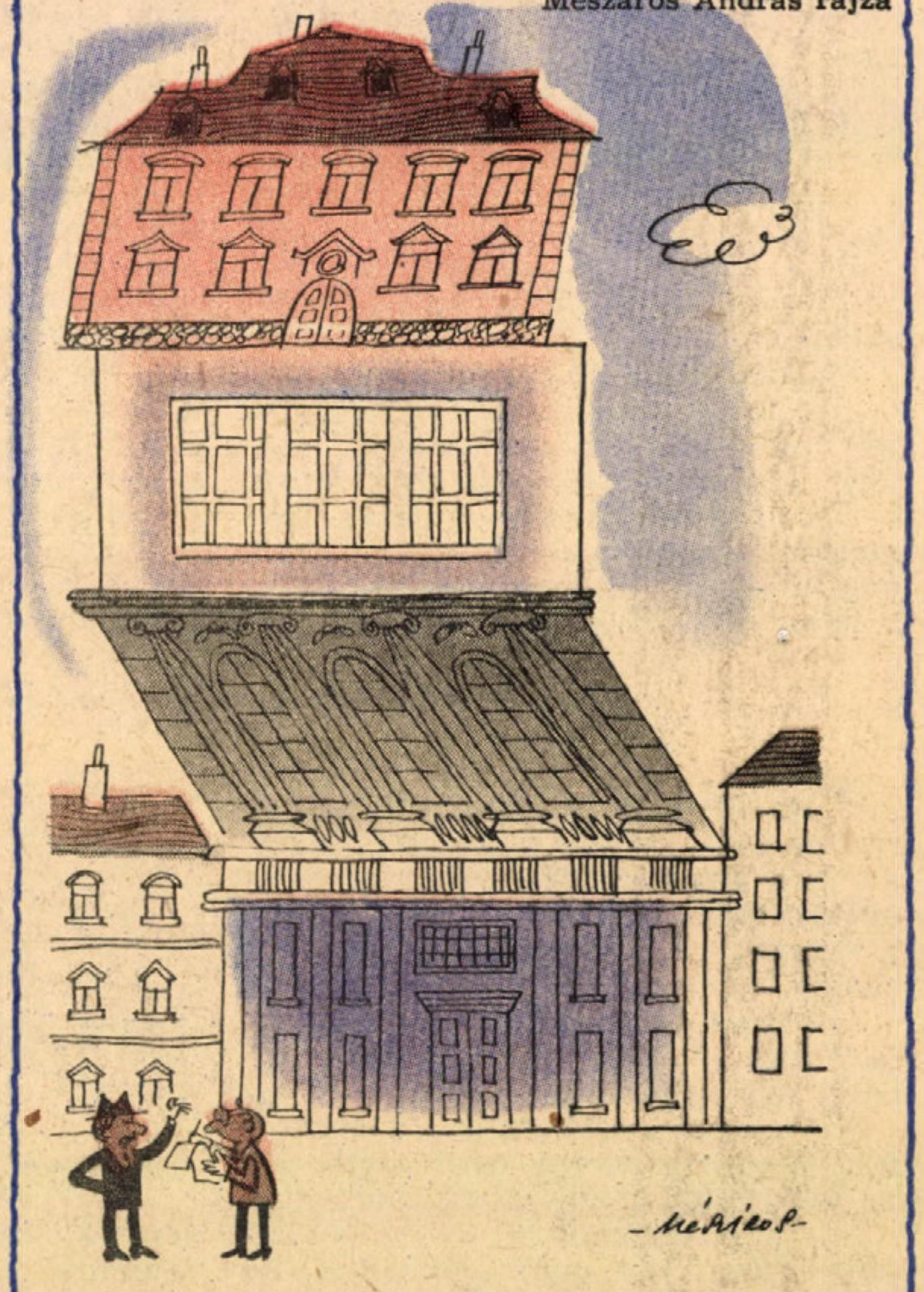
kik folyton, ok nélkül vagy okkal
költöztették a hivatalokat,
itt büntetésül, saját szorgalommal

és önkezükkel hordják azokat!

Lovászy Márton

Előfordul . . .

Mészáros András rajza

– Időközben volt egy kis tervmódosítás . . .

RÁNTOTTA

Mindig keveslem a rántottát a vendéglőben. Nem tudom hogyan csinálják oly kicsire az adagot, de valahogy így képzelem:

ÉN (leülök egy asztalhoz).

PINCÉR (jön): Parancsol?

ÉN: Kérek öt tojásból rántottát.

PINCÉR: Igenis. (Bemegy a konyhába.) Kérek négy tojásból rántottát.

SZAKÁCS: Azonnal. (Kiszól.) Ilonka! Csináljon három tojásból rántottát.

ILONKA: Pillanat. (Felüt két tojást, megsüti, átadja a pincérnek.)

PINCÉR (sokallja, levág belőle, megeszi, a többit kihozza): Tessék.

ÉN (bekapom): Fizetek!

FŐÚR (súgva megkérdi a pincértől): Mit fogyasztott a vendég?

PINCÉR (súgva): Hat tojásból rántottát tessék számolni.

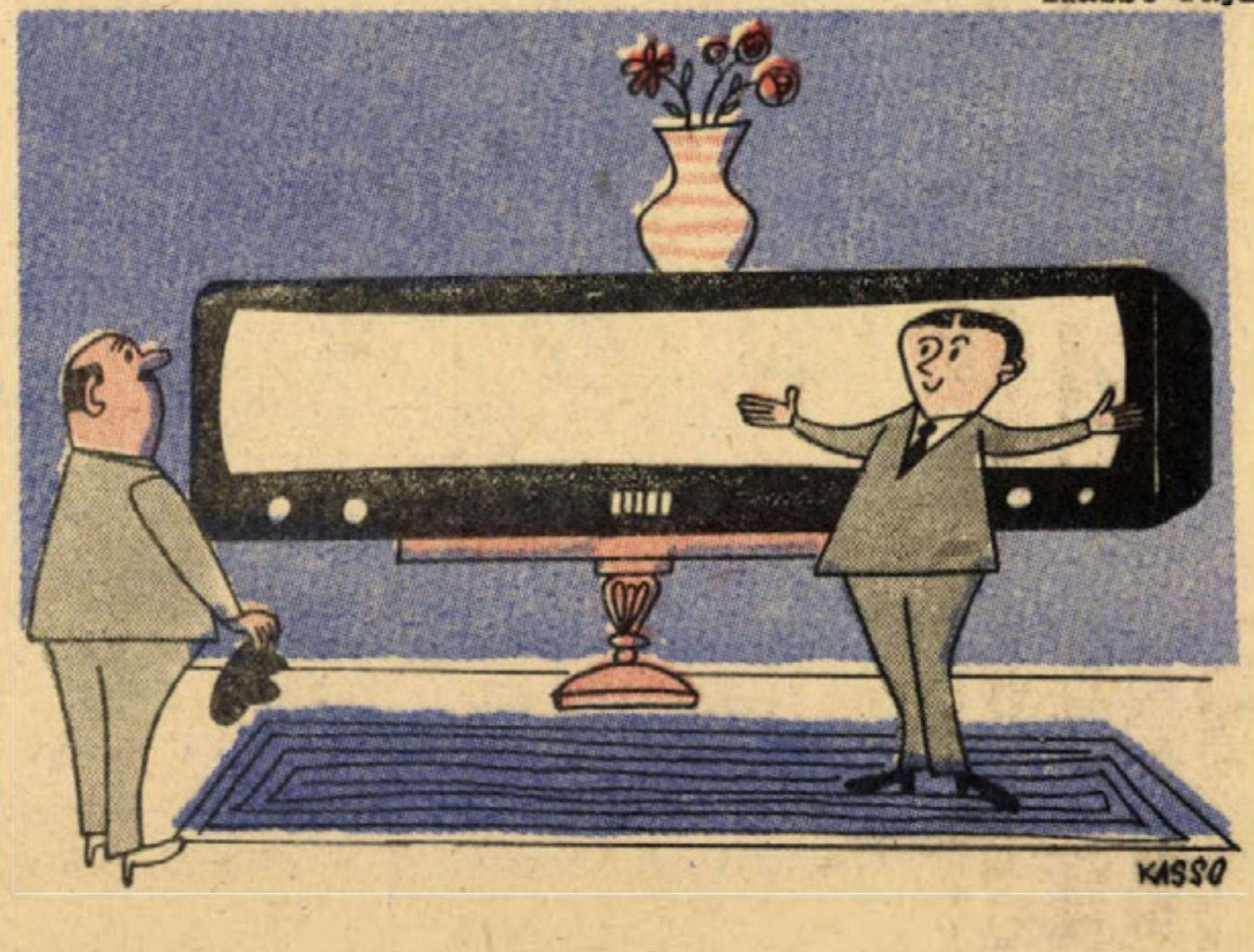
FŐÚR (hét tojásból rántottát számol).

ÉN (nyolc tojásból rántottát fizetek, mert tudom, ha nem ad borravalót az ember, legközelebb nem szolgálják ki rendesen.)

(Kékvölgyi)

Legújabb típus: a „szélesvásznú" televízió

Kasso rajza

VÁSÁROLNI JAJ DE JÓ!

Hat darab asztalkát hoztak az áruház lakberendezési osztályára. Az egyikre rögtön rátettem a jobb kezem, ipi-apacs, egy-kettő-három, megvagy! — felkiáltással.

Így kell ezt csinálni, ha valaki asztalt vásárol. Az ipi-apacsot esetleg el lehet hagyni, de a kézrátételt nem. A kézrátétel szimbólum, azt jelenti: birtokba vettem, el a kezekkel az asztaltól, immáron az enyém, mein, moja. Nagyon kell azonban ügyelni arra, hogy a mozdulat gyors, határozott, amellett ünnepélyes legyen.

Idáig rendben is volt a dolog, pontosan betartottam a pogány ceremóniát, már csak a fizetés volt hátra. Már csak! De a pénztár messze volt tőlem és én a settenkedő, sunyi vevők gyűrűjében egyedül álltam az asztallal. Nem tudtam, mit tegyek. Ha a jobb kezemet egy milliméterrel felemeltem az asztalról, máris előreléptek a várakozók, a nyakuk megnyúlt, a karjuk görcsösen megrándult. Ha letettem a jobb kezemet: csalódottan visszaléptek, a fejük szomorúan oldalra billent. Felemeltem a tenyerem: előrelendültek, szemük kigyúlt, ujjaik begörbedtek. Letettem a tenyerem: megmerevedtek, tekintetük elsötétedett, hátuk meggörnyedt.

— Juszt sem hagyom itt nektek! — morogtam magamban és a pénztár felé pislogtam, hátha feltűnik ott egy jóravaló, megbízható ismerős, akire — ha az asztalt nem is —, de a pénztárcámat rábízhatom. Sajnos, nem láttam senkit. Ebben a pillanatban nagyon egyedül éreztem magam, pedig körülöttem pezsgett az élet: a vevők megostromolták a pultokat és nevetés hallatszott és csecsemő-sírás és Csini baba és IX. Szimfónia és Nágel kartársat kérték az irodába, Nágel kartársat kérték az irodába.

Mint zsákmányra éhes halak, keringtek körülöttem a vevők. Volt közöttük kontyos, pufók fűrészhal, barnakalapos, szemüveges, intelligens külsejű cápa, fejkendős, bőszoknyás bálna, telt idomú, formás lábú cetlány, és mind-mind az én asztalom körül úszkáltak. Attól féltem, hogy beleharapnak az asztalba, vagy mit tudom én, lerágják róla a fát és csak az asztal csontvázát vihetem haza.

— Pardon — mondta az egyik vevő mosolyogva, szinte trillázva —, ne őrizzem az asztalt, míg ön a pénztárhoz megy?

— Ó, köszönöm — feleltem higgadtan, finoman —, köszönöm, de várok valakit. — Aztán egy hajszálnyira ismét felemeltem a kezem az asztalról: mintha áram futott volna végig a körülöttem ácsorgó társaságon, az orrcimpájuk remegni kezdett, s a hajuk megtelt elektromossággal. Leraktam a kezem: rögtön elcsüggedtek, szemük fénye megtört és ugrásra kész izmaik ellanyhultak.

— Hehe — gúnyolódtam magamban —, szeretnétek, mi, ha eleresztetném az asztalt? Azt leshetitek!

Pattanásig feszült a helyzet. Meddig bírom még? Megkíséreltem gondolat-átvitellel ideparancsolni a feleségemet. Nem ment. Idegesen megvakartam az orrom hegyét. Ez egy kicsit megnyugtatott.

Mi lenne, ha megtanítanám az asztalt a védekezésre, és ha valaki közeledne feléje, mind a négy lábával rúgna egy nagyot? Késő. Idomításra már nem volt időm. Az asztal-lesőket megvadította a friss politúr szaga. Hangos megjegyzéseket tettek, meglöktek, belenéztek az arcomba és beleszuszogtak a nyakamba. De amíg a jobb kezem ott van az asztalon, addig azt senki el nem viheti! Ez íratlan áruházi törvény, jaj annak, aki megszegi!

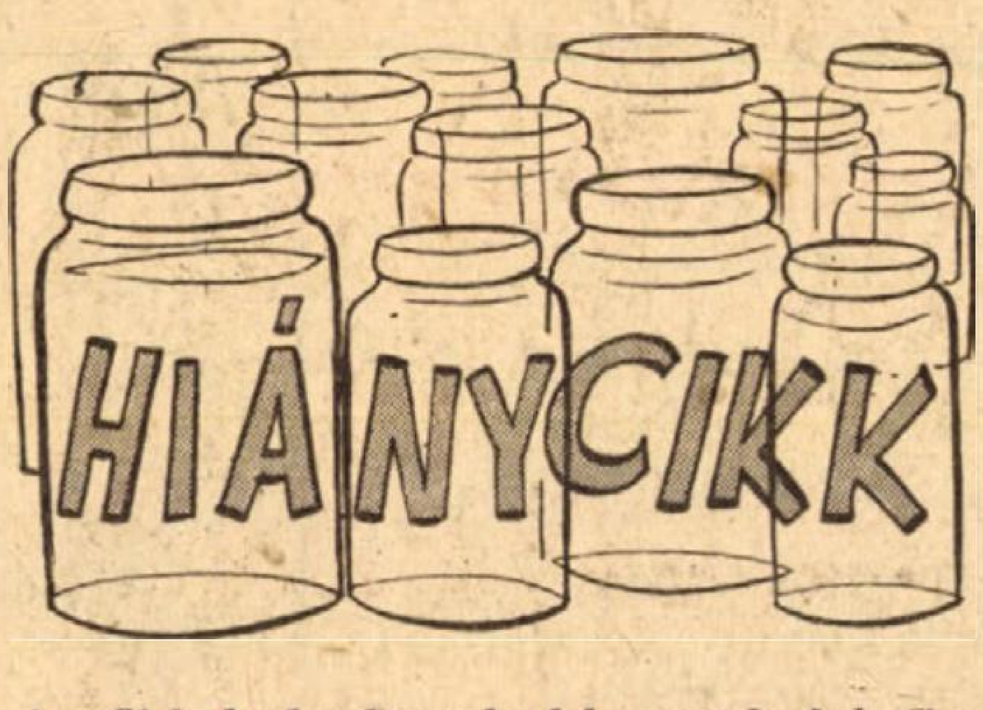
Egyszercsak odanéztem a kezemre. Milyen furcsa! Az előbb még nem volt ilyen nagy, nem volt rajta szőr és nem volt rajta pecsétgyűrű. Jobban odanéztem, hát nem az én kezem. Felordítottam:

— Hogy kerül ide ez a kéz? És hol az enyém?

— Ott lóg a karján! — felelte egy gúnyos hang. — Az előbb, mikor megvakarta az orrát, elvette a kezét az asztalról. Azt hittem, mégsem akarja megvenni... A feleségem már ki is fizette a pénztárnál...

Tessék, most kezdhetem az egészet elölről!

Mikes György

Patentüvegek tetejére való leszorító pántot akartam vásárolni, mivel a régiek az anyagfáradtság, a korrózió következtében elvesztették ifjúi ruganyosságukat, vagy egyszerűen eltörtek.

— Nincs! — mondták a Háztartási Boltban. — Tessék talán megpróbálni egy üvegkereskedésben.

Az üvegkereskedésben azt mondták, hogy ők ilyent nem tartanak, de talán valamelyik áruházban lesz.

Az egyik áruházban azt mondták, hogy ilyet már nem gyártanak. A másikban legyintettek és megkérdezték, hol élek? Mondtam, hogy a Naprendszer harmadik bolygóján, mérsékelt égöv alatt... tovább már nem folytathattam, mert az elárusító otthagyott.

Elhatároztam, hogy merészen kísérletezem. Bementem egy ruhakereskedésbe, ott sem volt. Végigjártam néhány trafikot, tejcsarnokot, könyvkereskedést, múzeumot, édességboltot, eszpresszót és sportruházati boltot — mindhiába. A föld alól is szerezni akartam patentüveg tetejére való leszorító pántot, de az esztergomi ásatásoknál sem találtam.

Ekkor a csillebérci atomreaktor felé vettem az utamat, hogy talán majd ott találok, kiindulva abból, hogy a hiánycikkek néha a legmeglepőbb helyeken bukkannak fel. Sose felejtem el, amikor végül a Gyógypedagógiai Főiskolán tudtam cérnagombot venni. Amikor határozott léptekkel ballagtam az országúton, egy apró kis manó állított meg:

— Sose menj te, édes fiam, az atomreaktorba. Látod azt a csillagot?

Felmutatott az égre. Én is felnéztem.

— Látom.

— Hát ne menj te semerre, hanem kövesd azt a csillagot. Menj egészen addig, amíg egy nagy hatalmas kúthoz nem érsz. Abból a kútból igyál három korty vizet. Ez a három korty víz elég lesz ahhoz, hogy keresztülvágj egy nagy hatalmas sivatagon. A sivatag szélén lesz egy istálló. Oda menj be, de ne törődj a fényesszőrű, szép paripákkal, hanem áss le az istálló szélén jó mélyre, ott kiásol egy rozzant gebét. A gebét dörzsöld meg a homlokán háromszor, s olyan táltos lesz belőle, amilyet még nem láttál, de ami még ennél is fontosabb, gyémántpatkói vannak. Ezzel aztán át tudsz lovagolni az üveghegyen. Itt találsz egy...

Nem részletezem tovább. A kis manó még sok leküzdeni való akadályra hívta fel a figyelmemet, amíg végül elérek Tündérországba.

— Tündérországban Tündér Ilona, a tündérkirálynő ad majd neked patentüveg tetejére való leszorító pántot — fejezte be útbaigazítását a kis manó.

Mit volt mit tennem, egy életem, egy halálom, nekivágtam a hosszú útnak. Minden úgy volt, ahogy a kis manó mondta, a reménységem nőttön nőtt, s amikor gyémántpatkós táltosom alatt porzott az üveghegy, úgy éreztem, hogy a poklok kapui sem vesznek erőt rajtam.

Végül megérkeztem Tündérországba, s hamarosan a királynő, Tündér Ilona elé jutottam. Kaptam is patentüveg tetejére való leszorító pántot, de csak négyliteres üvegre valót. A kétliteres patentüvegek tetejére való leszorító pántot már évek óta egy másik tündérország gyártja.

Feleki László

Ezt olvastuk

Egy kis keverék

Cikket közöl az Élet és Irodalom Vedres Márkról, s ebben olvassuk: *„Ezért van az, hogy Michelangelo freskói, Donatello szobrai, a Guatemalata"* stb., stb.

Donatello híres szobráról volna hát szó, a Gattamelata-ról, ám helyébe tolakodott Guatemala, ez a kis közép-amerikai állam, mely kávéjáról nevezetes. Guatemalata azonban nincs, s csak akkor lesz, ha Guatemala a babkávéról a maláta-kávé termesztésére fog irányt venni.

Holdas éj...

Óbudáról szóló riportjában így ír a Magyar Nemzet riportere:

„...éjszakánként, amikor a Margitsziget felől felbukkan a fogyó hold sápadt D betűje."

Mint az távcső nélkül is megfigyelhető, a fogyó hold nem D, hanem C betűt mutat. Kérdés, mit nem ismer a riporter: a Holdat, vagy az ábécét?

Hát csoda?

A szegedi Délmagyarország a Mezőgazdasági Kiállításról írván, beszámol a halászcsárda nagy forgalmáról is. Ebben olvassuk: *„A pincérek minduntalan nekiszaladnak egymásnak a nagy igyekezetben, mégsem halad a kiszolgálás."*

Nem csoda. Mindjárt jobban haladna az a kiszolgálás, ha a pincérek nemcsak nekiszaladnának egymásnak, de fel is döntenék egymást.

Aggasztó hirdetés

Ezt olvastuk a Népszava hirdetései közt: *„Szobafestő és mázoló kisiparost szövetkezeti tagnak felveszünk. Szivárvány Minőségi Kelmefestő KSZ."*

Hm. Hogyan festik a kelméket ebben a szövetkezetben?

Rendkívül nagy vásár

Közli a Magyar Nemzet, hogy a brnói vásár és kiállítás területe 520.000 négyzetkilométer. Tekintve, hogy egész Csehszlovákia területe 128.000 négyzetkilométer, a brnoi vásár rendkívül nagynak mondható.

Rendkívül nagy pavilon

Ilyen rendkívüli méretű vásárhoz természetesen rendkívüli méretű pavilonok szükségesek. A Hétfői Hírek gondoskodik ilyenről, azt közölvén, hogy a kínai pavilon 3 négyzetkilométer. Ilyen nagy pavilon a technika mai állása szerint elképzelhetetlen.

A régi vicc jut eszünkbe: – Láttál már tíz centiméter nagyságú lovasrendőrt? – Nem. – Olyan nincs is.

A legújabb divat

„Űszólecke" című elbeszélésében írja Huszty Tamás az Élet és Irodalom hasábjain: *„Az öregszemű fiatalasszony kombinéban állt a fapadlós konyha közepén... A csípőig érő kombiné alól meztelenül duzzadt ki fehér combja."*

Felhívjuk nő-olvasóink figyelmét, a legújabb divatra, a csípőig érő kombinéra. Különösen jól áll öregszemű fiatalasszonyoknak.

Miskolci sztriptiz

Riportot olvastunk a Népszavában „Egy este a Hámorban" címmel. Ebből idézünk: *„Szép emberpár áll az asztalomnál. Magas, szélesvállú férfi rászabott ruhában, junói termetű nő egy szál sötét gyöngysorral szép telt nyakán."*

Képzeljük, milyen tolongás lehetett a hölgy körül.

Jó tudni!

A Nők Lapja cikket közölt „A narancs másik fele" címmel. Ebben olvassuk: *„Tehát a színhely New York, az Egyesült Államok fővárosa..."*

Akik eddig úgy tudták, hogy az Egyesült Államok fővárosa Washington, azok most okuljanak.

Cigaretta mint katonatiszt

Petershagen „A lelkiismeret lázadása" című regénye magyarul is megjelent. A németből fordított regény 124-ik oldalán ezt olvastuk: *„Ez a cigaretta karcsú volt és szilárd, mint egy aktív tiszt."*

Mennyivel karcsúbb és szilárdabb egy aktív tiszt, mint egy tartalékos? – ezen töprengtünk, amíg eszünkbe nem jutott, hogy a németek a gyári, kész cigarettát nevezik „aktív"-nak, (eine Aktive), s a szerző a kézzel sodrott cigarettát nem egy katonatiszthez, hanem egy gyárilag készült cigarettához kívánta hasonlítani.

Aki nem tud arabusul, annak olvasója búsul.

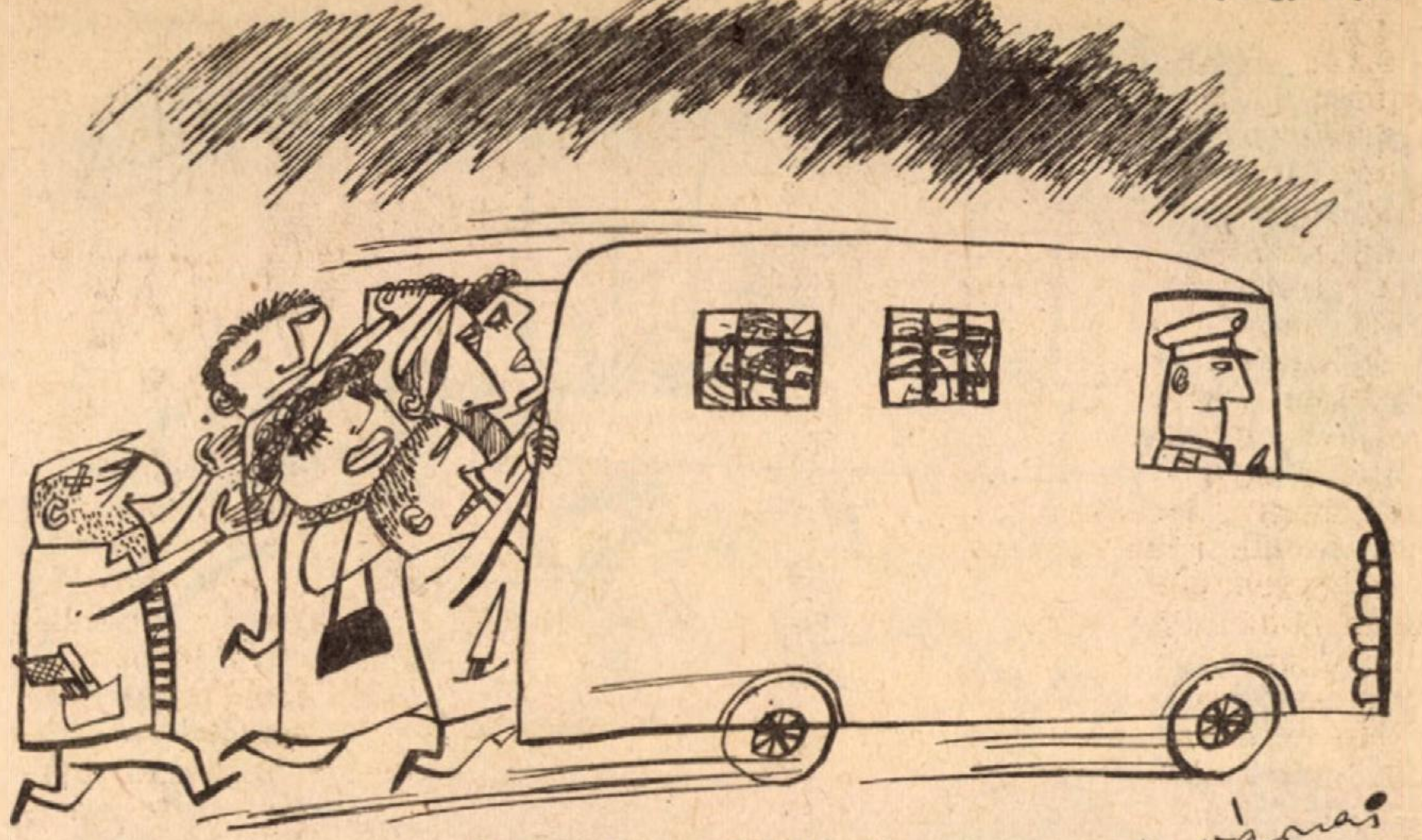
Az olvasókhoz

„Ezt olvastuk"-rovatunkat olvasóink számosan keresik fel leveleikkel és leleteikkel. Helyünk nem engedi, hogy valamennyi „zsákmányt" közszemlére tegyük, s időnk nem engedi, hogy minden levelet külön megköszönjünk. Azért a szórakozásért, melyet a jószemű olvasók szereznek neki, ezúton mond ismételt köszönetet

dr. Argus

Razzia

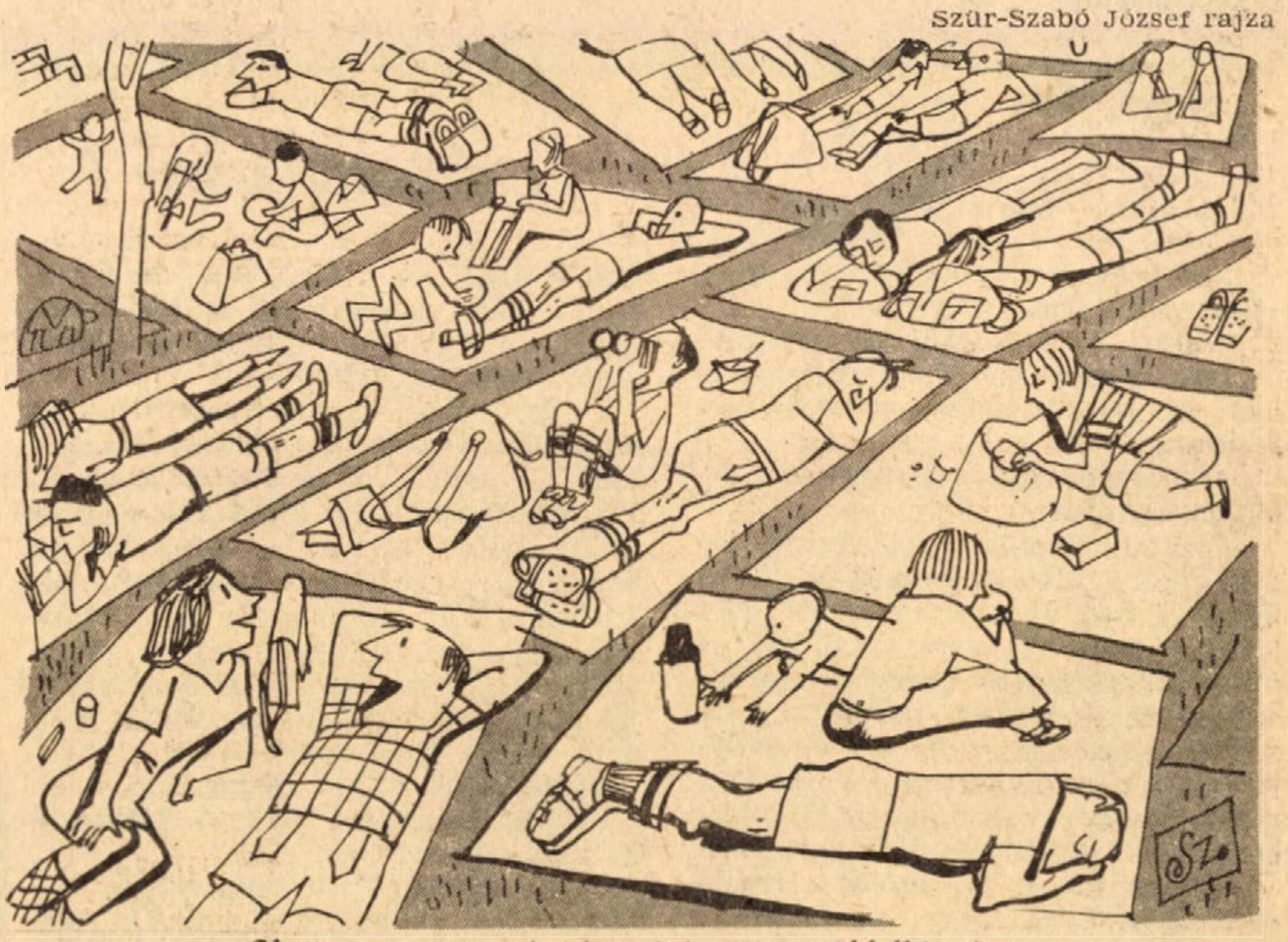
Várnai György rajza

– Borzasztó ez a közlekedés...

Őszi kirándulószezon

Szűr-Szabó József rajza

– Olyan megnyugtató nézegetni ezt a zöldellő rétet...

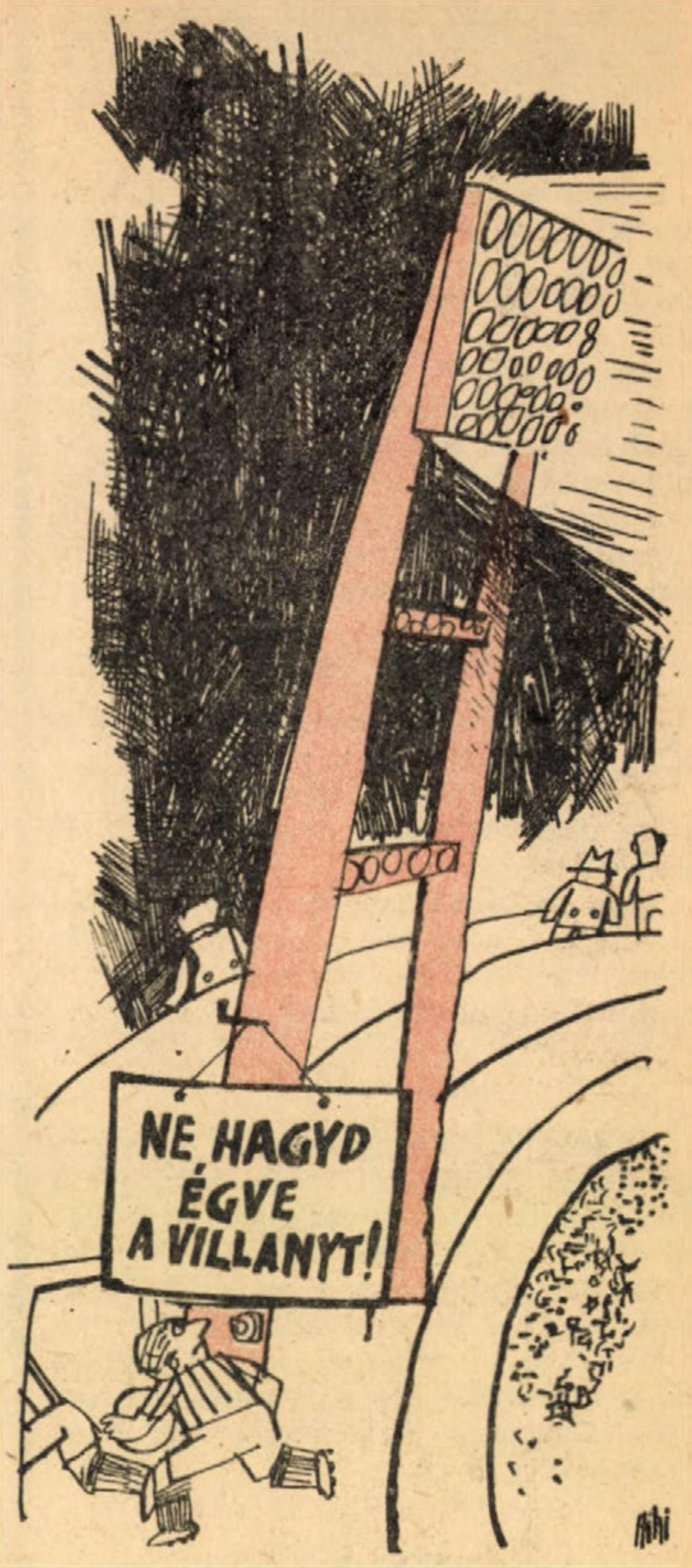
Mai gládiátorok

Szür-Szabó József rajza

– Nézze ezt a két társbérlőt! Nem nyugszanak addig, míg az egyikük a porondon nem marad!

Meccs után

Jó étvágyat!

A Rákóczi ut és az Akácfa utca sarkán találkoztam Tercsivel.

— Milyen kicsi a világ! — üdvözöltem szellemesen. — Maga mit keres ezen a környéken? Nem zavarom egy pillanatra?

— Dehogy zavar — örvendezett. — Éppen ebédelek!

Azt hittem, tréfál, mert Tercsit felette vidám nőnek ismertem. Nem tréfált. Tasakjából kihámozott egy csirkecombot, kovászos uborkát és kedélyesen falatozni kezdett. Gondosan lerágta a csontot, majd papírba csavarva diszkréten elejtette az árkádok alatt. Ezután meggyes lepényt halászott elő, azt is jóízűen bekebelezte, nem felejtkezve el a magvakról, amelyeket — bocsánat a reális fogalmazásért — nagy ívben kiköpött.

— Kedves egészségére — mondtam illedelmesen és máris búcsúzkodtam.

Nem engedett el.

— Várja meg a fagylaltot — szólt. Betért a szomszéd Mackóba és csakhamar egy tölcsért nyalogatva jött vissza.

— Miért tetszik az utcán ebédelni, Tercsike? — kérdeztem a legcsekélyebb szemrehányás nélkül, inkább kíváncsiságtól űzve.

Szerényen válaszolta:

— Nem én találtam fel az utcai étkezést. De áldom a feltalálót és örömmel követem példáját. Figyelje meg, Budapest utcáin egyre többen étkeznek. Utcán eszünk gyümölcsöt, süteményt, szendvicset, tökmagot, amerikai mogyorót.

Mint a „Tiszta Budapestért" mozgalom egyik névtelen harcosa, elérkezettnek tartottam az időt, hogy felemeljem szavamat az utcai étkezés ellen. Új jelszót hirdetek: „Több telefonfülkét és kevesebb uzsonnázót fővárosunk utcáira!" Ünnepélyesen hozzáláttam a térítő munkához:

— Drága Tercsike! Ha jól tudom, magának kétszoba-konyhás lakása van. Mind az ebédlőben, mind a konyhában nagyszerűen el lehet végezni az ebédelés hasznos, ám nem utcán való műveletét...

— Így sokkal praktikusabb — felelte könnyedén. — Otthon tányért kell előszedni, a szemetet kirakni, sőt mosogatni. Az utcai étkezésnek külön bája van, azért gyakoroljuk annyian. A csontot, kenyérhéjat, kukoricacsutkát eldobom és kész. Hallom, újabban a rendőrség a maga pártjára állt és szintén ellenzi ezt a jól bevált szokást, de mi, utcai evők nem adjuk meg magunkat.

Megálltunk a kis eszpresszó előtt.

— Ide megyünk be? — kérdezte Tercsike kedvesen.

— Ó, dehogy! — válaszoltam. — Maga csak várjon itt a járda szélén. Rögtön hozom ki a két duplát.

Stella Adorján

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Miért sírsz, fiacskám?

– Mert a bátyámnak ma iskolai szünnapja van, nekem meg nincs!

– És neked miért nincs?

– Mert én nem járok iskolába.

*

A fiatal házaspár mélyen alszik, de az alig párhónapos gyermekük felébred és éktelenül sírni kezd. Mivel az anyja nem tudja lecsendesíteni, felkelti az apát:

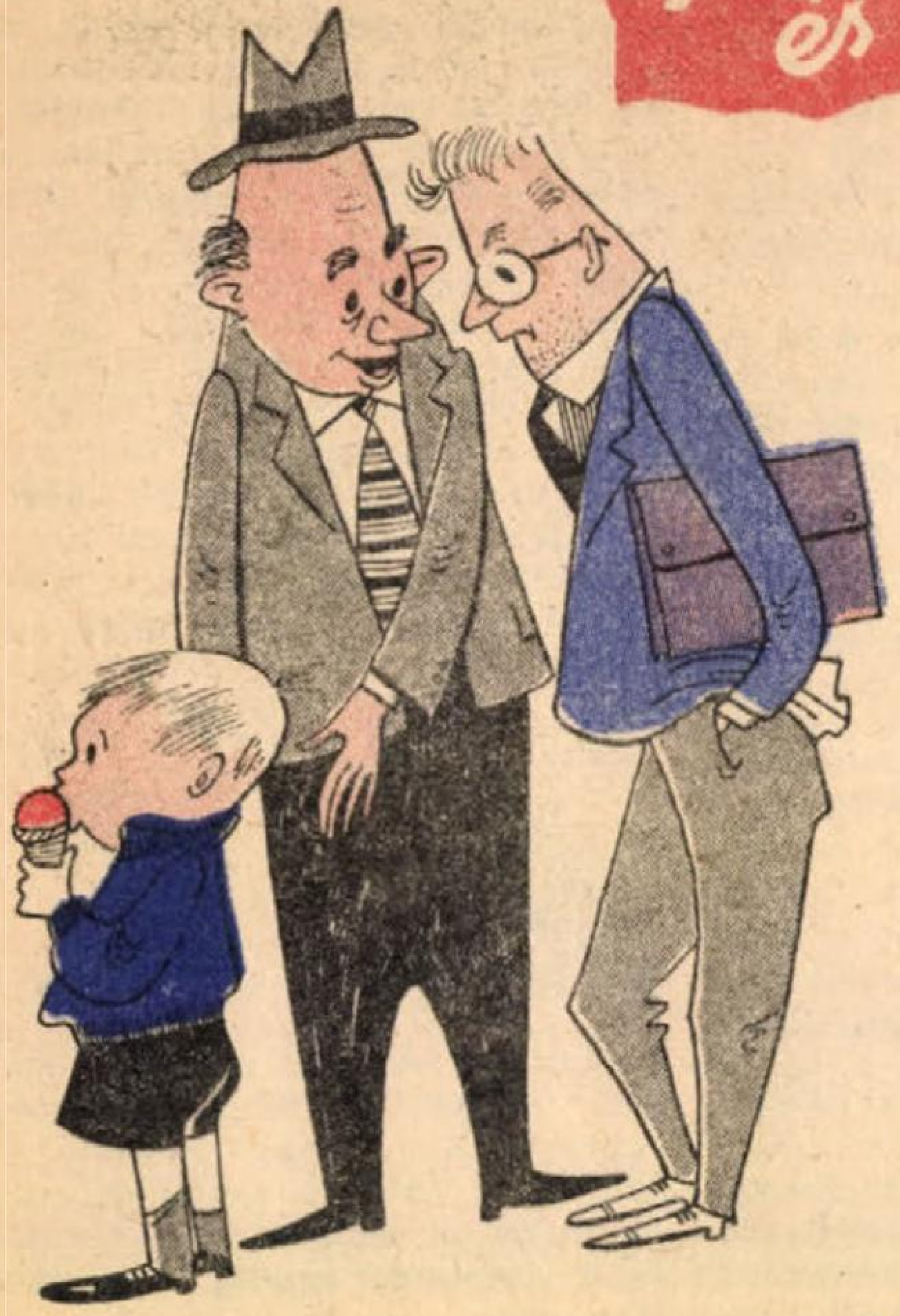
– Kérlek, légy szíves, törődj te is a gyerekkel egy kicsit, hiszen a tiéd is.

A férj nyugodtan a másik oldalára fordul és álmosan mondja:

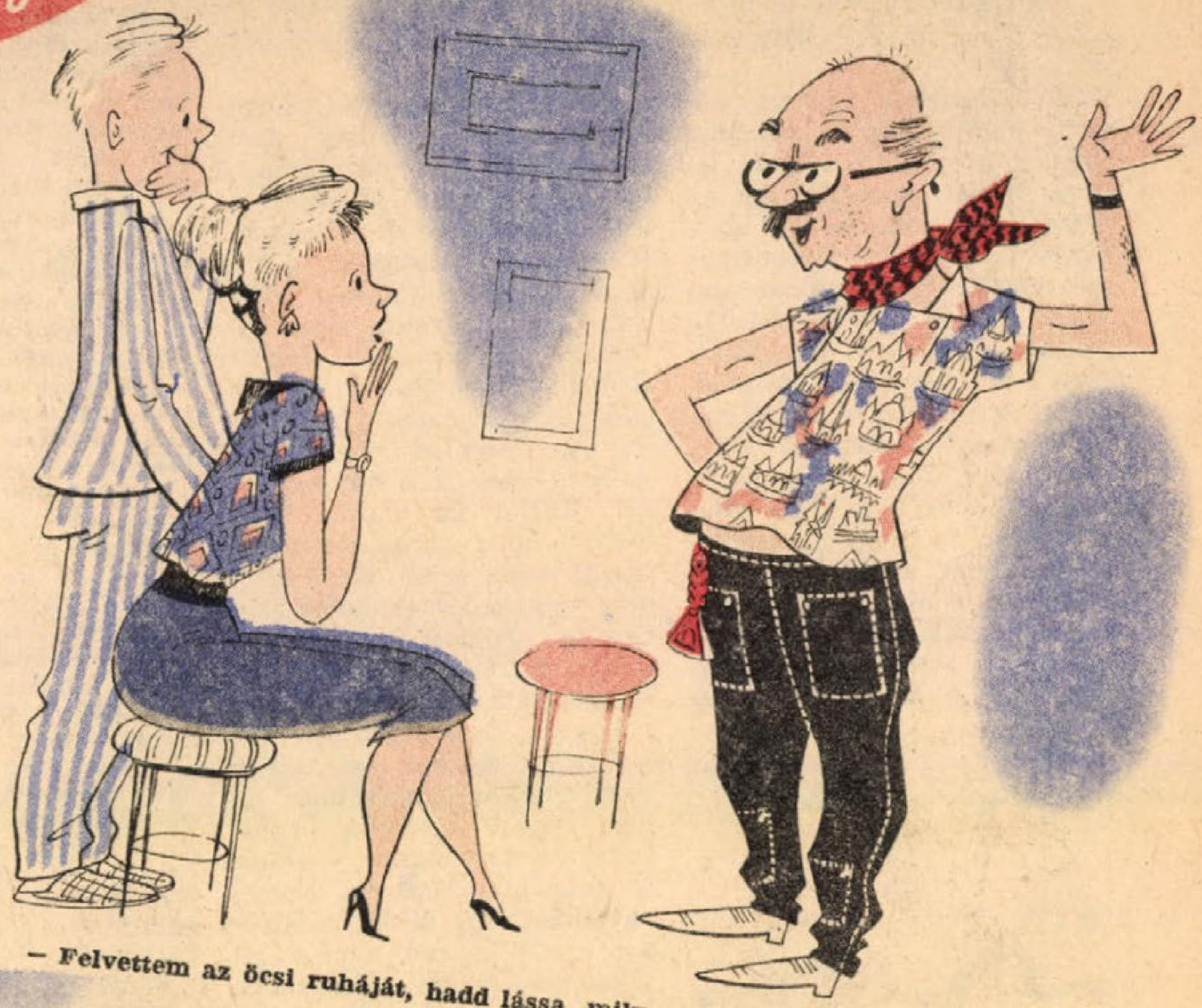
– Hagyj békében, az én részem hadd sírjon.

E heti hirdetésünk

Szülők és gyerekek

– Jutalmul kapta a fagylaltot, mert megígérte, hogy az érettségiig abbahagyja a cigarettázást . . .

– Felvettem az öcsi ruháját, hadd lássa, milyen nevetségesen öltözködik!

– Hol voltál, édes szívem?
– A Mezőgazdasági Kiállításon. Gondoltam, szerzek egy kis örömöt a gyerekeknek . . .

– Ha majd nagy leszel, sohasem feledd el, hogy milyen okosnak tartottál, amikor még kicsi voltál!

Török János rajzai

CÉZÁR és KLEOPÁTRA

Cézár az én kutyám neve, míg Kleopátra, vagy röviden Kleo névre a harmadik szomszéd kutyája hallgat. Jó ideig komoly gondokat és mindennapi szívdobogást okozott nekem ez a két eb. Amint Kleóék hosszú vaskerítéséhez értünk, mintha megvesztek volna, dühvel rohantak egymásnak. Fültépő ugatással, vicsorogva, tajtékozva száguldott egyik a kerítésen belül, másik, vele párhuzamosan, a kerítésen kívül. A járókelők ijedten tágultak a kert elől, a gyerekek sírva fakadtak: félelmetes látvány volt a két vérbenforgó szemű, felhúzott ínyű, üvöltöző, acsarkodó kutya. Istenem, ha a kerítés nem választaná el őket, pillanat alatt ízekre tépnék egymást. Honnan ez a feneketlen tajtékzó gyűlölet? – gondoltam – miközben szapora rúgásokkal igyekeztem tovább terelni Cézárt a kritikus kerítésfal mellől. Mert más nemigen használt. Hiába szidtam az egyébként szófogadó, jó magaviseletű Cézárt – Kleóék kerítése előtt egy pillanat alatt lehámlott róla az évszázadok óta rákényszerített kultúra és vérszomjas őskutyává változott vissza.

A gyakori jelenetet huzamosabb idő múltán sem tudtam megszokni, minden alkalommal mértéktelenül felizgatott. Gondolni is rossz volt rá, mi lenne, ha egyszer nyitva felejtik a kaput és Kleo kiszabadul!

Tegnap szürkült már, mikor Cézárral hazafelé talpaltunk. A saroknál a kutyám hirtelen előre loholt, én pedig megdöbbenéssel vettem észre, hogy Kleoék kapuja tárva-nyitva van. Kiáltani akartam, de nem jött hang a torkomra. Cézár elporoszkált a nyitott kapu előtt, megszagolta a kerítésfalat – vele egyvonalban Kleo ült a járda szélén, közönyösen bámult maga elé, majd hosszan, nyújtott nyakkal ásított.

Egyetlen pillantást sem pazaroltak egymásra.

Kőműves Imre

Le a bütokráciával!

Az önkiszolgálásról

Ha valamelyik nap az étterem pincére azzal szaladna utánam a ruhatárba, hogy legyek szíves visszaadni azt az ezüstkanalat, amelyet – bizonyára tévedésből – zsebrevágtam ebédközben, rettentő zavarba jönnék. Annak ellenére kínosan érintene a felszólítás, hogy tudnám: nem vágtam zsebre a kanalat. Miért érintene kínosan? Elsősorban azért, mert olyan szégyenletesen kisszerű stiklivel vádolnak. Másodsorban azért, mert restelleném magam a pincér kartárs előtt, aki eddig mindig „tiszteletem szerkesztő úr"-ral üdvözölt. És harmadsorban: háthа csakugyan zsebrevágtam

szórakozottan? Hátha valahogyan a zsebembe esett az asztalról? Vagy – tejóisten – hátha éppen van nálam egy ezüstkanál, a sajátom, amelyet a gyerek otthon a zsebembe dugott heccből? Hogyan mászom ki akkor a pácból? Borsózik a hátam, ha erre a szituációra gondolok, s valószínű, hogy makulátlan becsülettel, de teljesen összetört lélekkel hagynám el a helyiséget.

Éppen ezért mélységesen meg tudom érteni Fejes Tiborné (Budapest, VII., Damjanich utca 18.) zaklatott lelkiállapotát, aki levélben mondja el nekem, hogyan járt a Damjanich utca és Nefelejts utca sarkán működő önkiszolgáló boltban. Bevásárolván néhány szükséges holmit, a kasszához járult és fizetett, amikor melléje lépett az üzletvezető és beinvitálta az irodába. Ott pedig felszólította, hogy adja elő azt a tábla csokoládét, amelyet nem fizetett ki. F. Tiborné kijelentette, hogy csokoládét nem is óhajtott vásárolni. Erre ki kellett üríteni a zsebeit. Ez is megtörtént, de csokoládé – természetesen – sehol. „Akkor bocsánatot kérek!" – így a boltvezető, Fejes Tiborné pedig feldúltan és zokogva hazament.

Egészen természetes, hogy nem volt jókedve. Az már azonban nem természetes, hogy ilyen kínos dolog megeshet. Nem bizony! Ilyesminek soha, semmilyen körülmények között sem szabad megesnie. Az önkiszolgáló boltok – amelyek egyébként rendkívül népszerűek – arra a helyes feltevésre épülnek ugyanis, hogy az emberek általában nem becstelenek. E boltok alapja a bizalom, amelyre a vásárlók legnagyobb része rá is szolgál. (Egyes ilyen üzletekben a belépő vásárlók retiküljét elkérik. Oda se tenném be a lábam!) Az emberek között azonban akadnak – sajnos akadnak – becstelenek, tolvajok is. Ezért az ellenőrzésre szükség van, a tolvajokat le kell fülelni. De hogyan lehet tévedni abban, hogy látom-e a lopást vagy sem? Képzelgésnek, kötekedésnek helye ebben a kérdésben nincs. Ha láttam a lopást, természetesen meggátolom. Ha nem láttam, hallgatok. S ha minden évben előfordul egyszer egy olyan eset, amikor látni véltem, de nem vagyok bizonyos benne, hogy valóban láttam – akkor is hallgatok. Mert ha sikerül valakinek egy tábla csokoládét lopnia, az csak anyagi kár. (Bizonyos szerény mértékben ezzel egy önkiszolgáló üzletnek számolnia is kell.) De egy tisztességes ember megmotozása százszorosan nagyobb kár, mert a szocialista kereskedelem presztizsén ejt foltot.

t.

Elmondjam a szeméthegy meséjét?

A Keleti pályaudvar területén, szabad ég alatt, a kocsimosó-vágány végében, ott, ahol naponta több ezer bel- és külföldi utas megfordul, ott található a szemétdomb. Mit szemétdomb? Szeméthegy! Büszke csúcsokkal, szelíd lankákkal, fenyegető szakadékokkal.

A pályaudvar dolgozói évek óta kérik, követelik a szeméthegy eltávolítását és a szemétprobléma végleges megoldását. A sok felszólalásnak meg is volt az eredménye: a szeméthegyet megtekintették a Budapesti Igazgatóság kiküldöttei, aztán minden maradt a régiben. A dolgozók ismét kérték a felettes szerveket: távolítsák el a pályaudvart elcsúfító és a levegőt beszennyező szeméthegyet. A kérelemnek ismét megvolt az eredménye: a szeméthegyet megtekintették a Vasúti Főosztály kiküldöttei, aztán minden maradt a régiben. Ekkor, 1958-ban, a pályaudvar dolgozói azt javasolták: állítsanak be a pályaudvarra egy Kuka-autót. A javaslatot nem fogadták el az illetékesek, de közölték a Keleti pályaudvarral, hogy majd, alkalomadtán, egyszer, ha pénz lesz rá, építenek egy korszerű szemétkarámot.

Addig is, amíg a probléma megoldódik, javasolom, hogy a szemétdomb mellé állítsanak több nyelven beszélő mesélőket, akik az ott megforduló bel- és külföldi utasoktól (miután magukhoz tértek az ájulásukból) megkérdeznék:

– Elmondjam a szeméthegy meséjét? Egy forintért elmesélem . . .

Biztos lesznek ráérő, kíváncsi utasok, akik szívesen meghallgatnák a szeméthegy meséjét.

– Egyszer, nagyon régen, a Keleti pályaudvar helyén állt egy vár, abban élt egy világszép hercegkisasszony, akinek annyi gyémántja volt, hogy egy kisebbfajta hegy magaslott a drágakövekből a várudvaron. Egy napon arra jött egy szegény öregasszony és kért egy ici-pici gyémántot a hercegkisasszonytól, de az kőszívű volt, nem adott. Mire az

öreganyó haragra gerjedt és azt mondta: Priccs-praccs-pruccs! Alig hogy kimondta ezeket a bűvös szavakat, a gyémántok szemétté változtak és a gyémánthegyből szeméthegy lett . . .

Ha ezek után valaki megkérdezné, miért nem viszik el már innen ezt a szemetet, akkor a mesélő azt felelné:

– Ez már egy másik mese. Elmeséljem a szeméthegy meséjének folytatását is? Ha kapok egy forintot, elmesélem . . .

Igy csak összejönne valahogy az a pénz, amiből kitelne egy Kuka-autó, vagy egy korszerű szemétkarám.

(m. gy.)

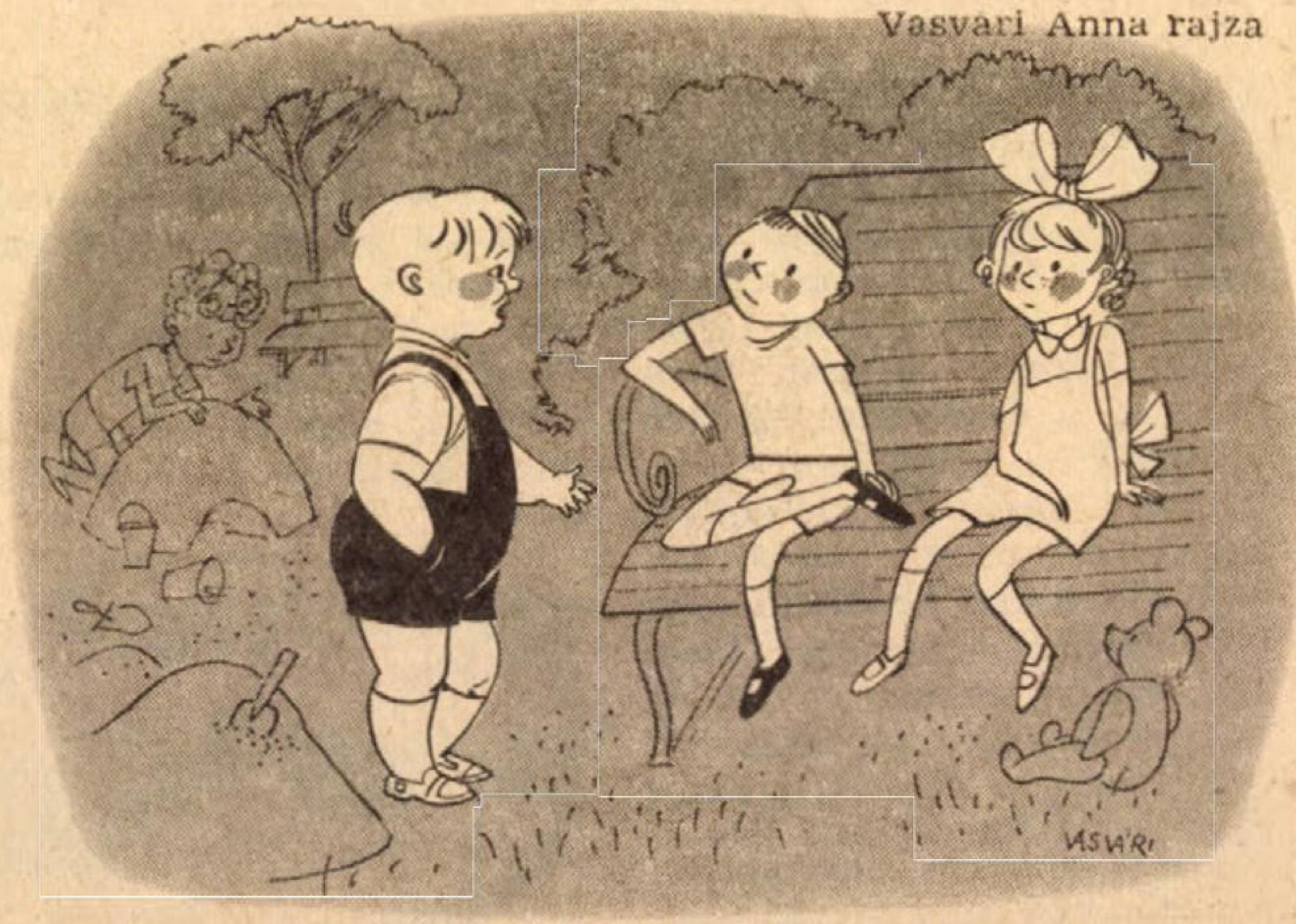
Az érdekeltek hozzászólnak

A „Négy sarok" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a Zsuzsi eszpresszó átépítésére 1960-ban kerül sor. Intézkedtünk, hogy a kopott cégfeliratot sürgősen cseréljék ki. A Délibáb eszpresszó teljes átépítése szeptember 15-én megindul. A késés oka az volt, hogy a Szikra KTSZ, amelynek helyiségét megkaptuk, csak szeptember 7-én költözött ki.

VII. ker. Vendéglátóip. V.

Bajok vannak a vonalaival

Vasvari Anna rajza

– Pedig ha tudnátok, milyen keveset eszem . . .

Szombathelyi notesz

Szombathelyi utam során meglátogattam egy régi barátomat, aki a kórházban feküdt. Elpanaszolta, hogy a kórház épületében van az SZTK-rendelő is.

– Mit törődsz vele? – kérdeztem.

– Alig jutok levegőhöz az SZTK miatt, – magyarázta. – A kórházban ugyanis, a látogatási időn kívül is, bárki, bármikor bejöhet, mondván, hogy az SZTK-ba megy. Ezért elözönlik az embert a látogatók. Néha nyolcan is az ágyam körül ülnek.

Gyorsan elbúcsúztam . . . Ugyanis én is SZTK-rendelés ürügyén jutottam be barátom kórtermébe.

*

Nyolckádas elhanyagolt fürdő van a városban. Harminc éve tervezik új fürdő létesítését, de mindig megakadályozta valami objektív akadály a terv megvalósítását, pedig majdnem minden VB-ülésen szóbakerül a fürdő ügye.

Szombathelynek most 57 000 lakosa van. A borúlátók szerint, mire a lakosok száma százezerre emelkedik, elkészül a kilencedik kád is . . .

*

Párbeszéd egy szombathelyi cipőboltban:

– Kaphatok csukaorrú, csauszínű cipőt?

– Nincs.

– Gyerekemnek 35-ös fehér cipő kellene.

– Elfogyott.

– Feleségem szürke, lapossarkú cipőt szeretne.

– Nem szolgálhatunk . . .

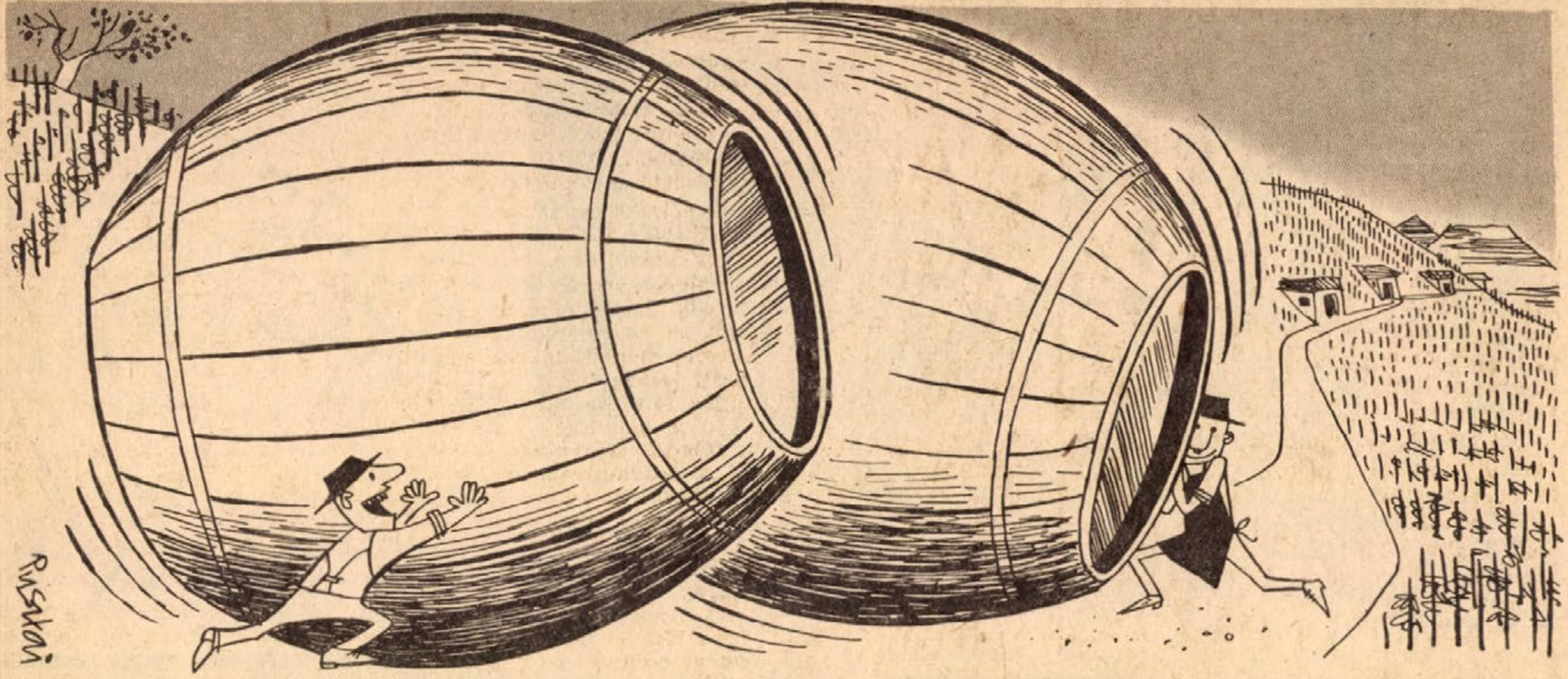
– Bosszantó . . .

– Viszont tessék figyelembe venni, hogy városunkban van az ország második legnagyobb cipőgyára . . .

(p. l.)

Nagy az idei bortermésünk

Pusztai Pál rajza

– No, koccintunk?

Csodálatos idegmegnyugtatók

Az angol orvosok lapja, a „Lancet", érdekes cikket közöl Dr. John Evans tollából. Evans doktor a londoni Maudsley kórházban dolgozik és érdekes tapasztalatai vannak néhány új idegnyugtató és élénkítő „gyógyszerről". Az egyik szer, amelynek jó hangulatot kellene előidéznie, a delirium tremens tüneteivel ajándékozza meg a pácienst. Evans doktor megírja, hogy egy nő, aki ebből a nyugtatóból naponta 10–15 pirulát vett be, azt képzelte, hogy a német nácik meg akarják ölni. Bútoraival eltorlaszolta az ajtókat és a látogatóit a kulcslyukon keresztül kémlelte. Egy másik ideges ember szerint minden éjszaka autók robogtak a szobájába harangzúgás közben, s egy hang így recsegett feléje: „Meghalsz!" Amióta nem szedi az előbb említett szert – teljesen nyugodt. Mégis csak jó volt valamire.

Rosszul sült el a poén

Két amerikai táncosnő Moszkvában vendégszerepelt. A két nővér, Claire és Myrna Barry többek között egy vadnyugati jelenetet táncolt, s a végén – vadnyugat, vadnyugat! – pisztollyal a levegőbe lőttek. Mint Claire elmondta, a nézőtéren riadt csend támadt, a Colt-csattanónak semmi sikere nem volt.

– A következő este már elhagytuk a pisztolyt és csak a kalapunkat dobtuk a levegőbe. Ez már jó volt.

Úgy látszik, a színházlátogató közönség béke-izlése nyilvánult meg...

Egri séta

– Felmehetek?
– Nem látja, hogy vannak fent!?

Megrögzött csereberélő

– A legyezőjéért adok egy jelvényt!

„Üdvözöljük a bikákat!"

Ezzel a címmel külön vezércikket szentel a londoni „Daily Mirror" a spanyol bikáknak. A lap örömmel üdvözli a bikákat abból az alkalomból, hogy az utóbbi hetekben alaposan ellátták a matadorok baját. „Visszavágtak kínzóiknak!" – állapítja meg a lap elégedetten. A legutóbbi öt hét folyamán ugyanis a bikák nem kevesebb, mint 35 hivatásos bikaviadort, torreádort, pikadort ökleltek fel, tapostak le, vagy rongálták meg másképpen. Egyetlen vasárnap nyolc matadort tettek harcképtelenné.

Az angol lap undorító látványosságnak tartja a bikaviadalokat, s határozottan kijelenti, hogy a bikák pártján áll. A vezércikket különben spanyol fordításban is megismétli a spanyol olvasók számára. Sajnos, a bikák nem tudhatják meg, hogy harcukban nem állnak egyedül.

Unalmas könyv...

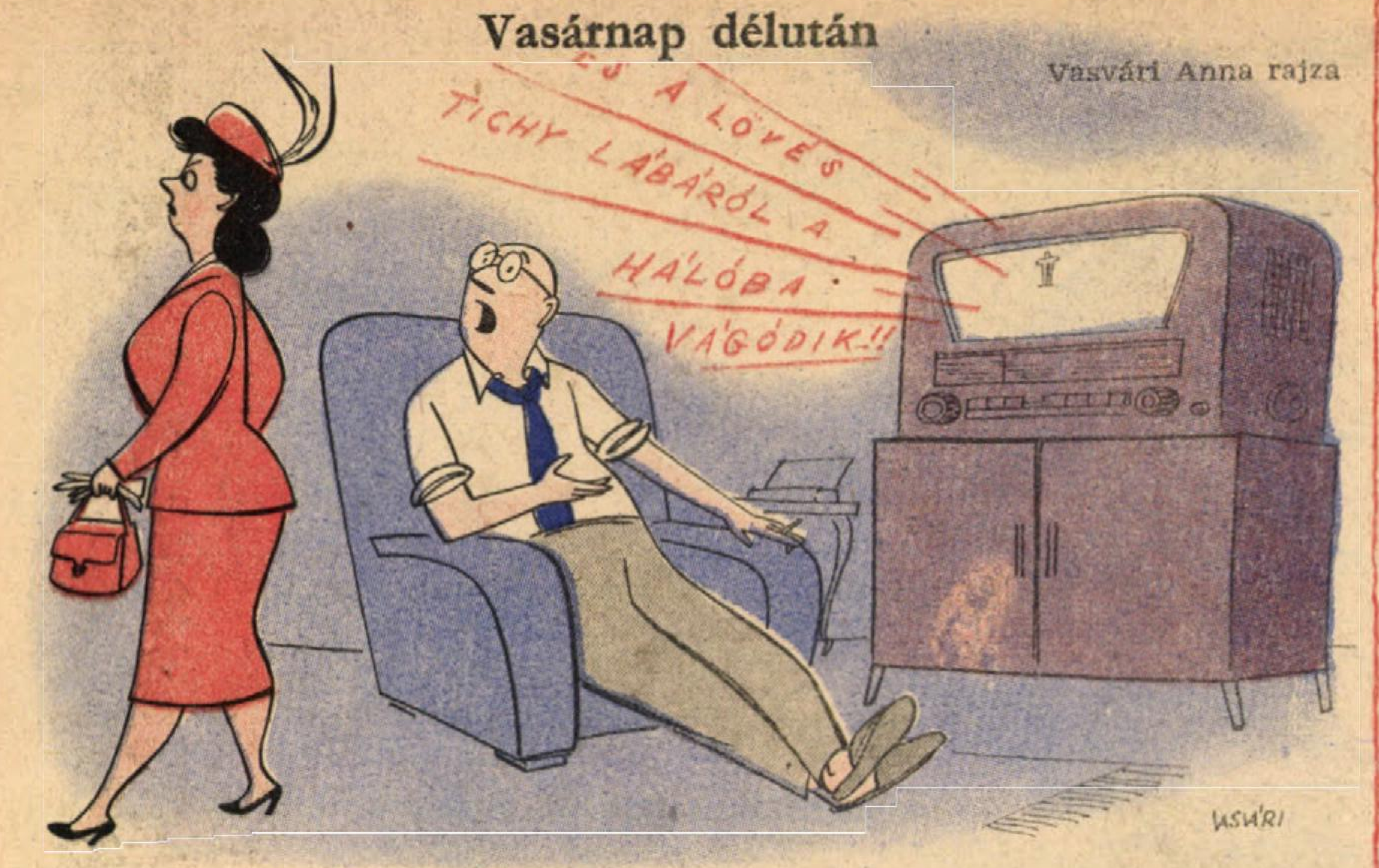

Egy New York-i könyvkiadó szerette volna megíratni a nemrég elhunyt híres filmszínész, Tyrone Power életrajzát. A sztárok regényes életrajza mindig komoly anyagi sikert jelentett a kiadóknak. Tyrone Power életrajzának megírását azonban senki sem vállalta. Indokolás?

– Ty olyan tisztességes ember volt, hogy a róla szóló könyv nagyon unalmas lenne...

Vasárnap délután

Vasvári Anna rajza

– Nem értem, most miért haragszol? Hiszen éppen a te kedvedért nem mentem ki a meccsre!...

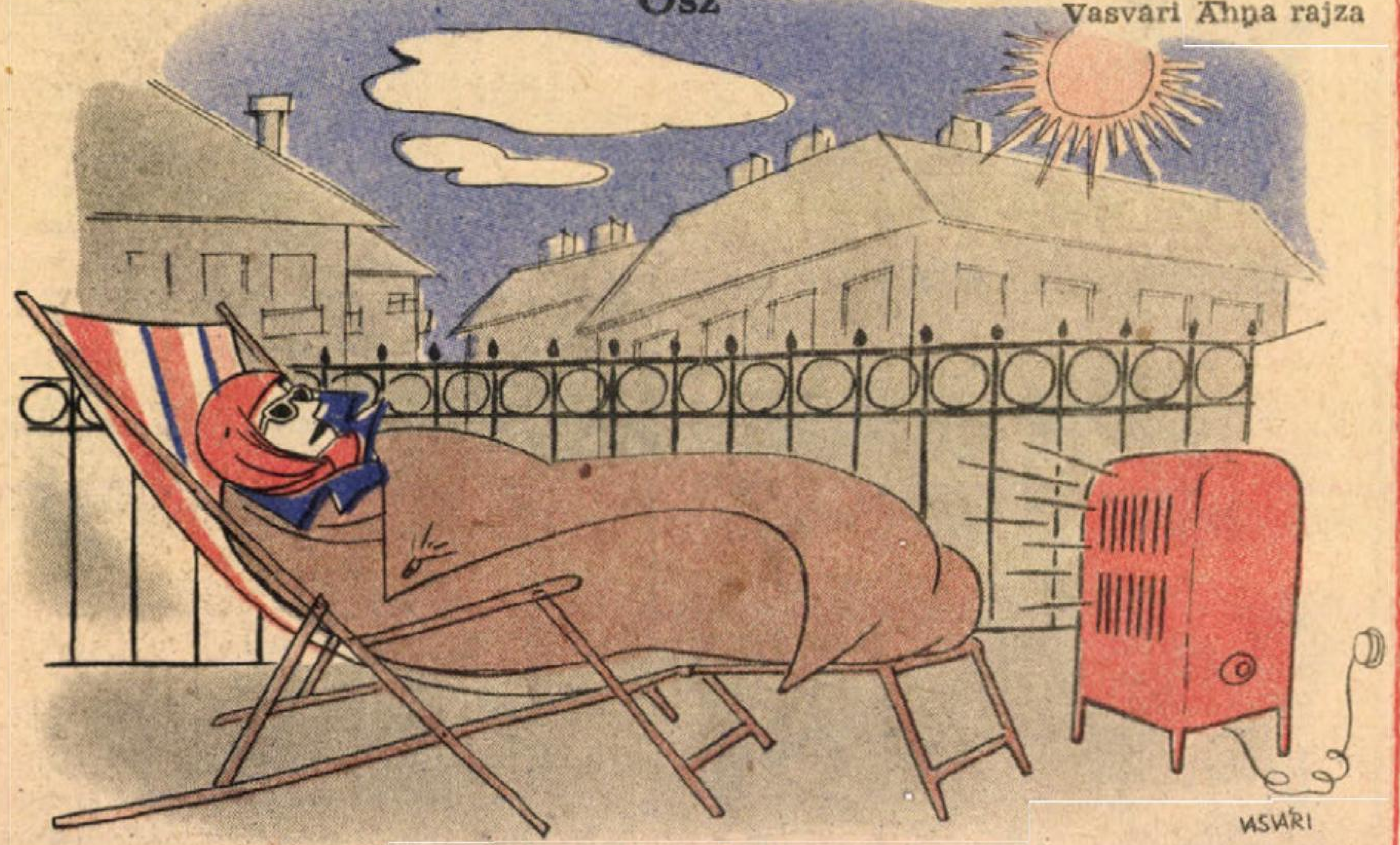
Egyiptomban

Szür-Szabó József rajza

Ősz

Vasvári Anna rajza

A természet leigázása.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

A nyári pihenés után most alaposan belefeküdtem a munkába. Igazgatás, próbák, emlékpróbák... Ma délelőtt a „Nem az én fejem" emlékpróbája volt. A próba egy kicsit elhúzódott, mert a revolvert, amely „szerepel" a darabban, alig találtuk meg a kelléktárban. Erről jutott eszembe egy régi mulatságos színházi történet. A harmincas évek közepén Debrecenben, Kardos Géza igazgató társulatánál játszottam. A darabban, a második felvonás végén, rá kellett sütni revolveremet férfipartneremre. Kardos óvatos ember volt és vontcsövű pisztolyt készíttetett, amelynek kapszlija tudvalevően biztosan elsül. Elővigyázatosságára jellemző volt, hogy az ügyelőnek is revolvert adott, arra az esetre, ha az én pisztolyom csütörtököt mondana. De ez még mindig nem volt elég az óvatos Kardosnak. Utasította az egyik díszletmunkást, hogy tartson egy lécet készenlétben, álló alakban és ha az ügyelő revolvere se sülne el, csapja le a lécet a lábával a padlóra. Ez a lecsapódás tudvalevően pontosan olyan zajt ad, mintha revolver dörrent volna el. Nos, az előadáson mindkét revolver csütörtököt mondott. Vártuk a léc lecsapódását, de az is elmaradt. Helyette az egyik díszletmunkás dühös hangja hatolt el a színpadra és a nézőtérre, mondván: „Vigyen el az ördög, pont a tyúkszememet találtad el a léccel!...

Ladányi Ferenc

Emil Krotkij

KÁR A BRONZÉRT!

Unalmas író, lapos, gyatra,
nevét nem írják aranylapra
a századok. Ha jő a nap
s neki szobrot állítanak,
viaszból lesz — rövid távlatra.

Oroszból fordította: P. A.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP.
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.7052 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.